

BOGOLJUB

**PO MARIJI
K
JEZUSU**

VELJA ZA CELO LETO 20 DIN. POŠTNINA PLAČANA V COTOVINI

LETO XXIV. 1926.

ŠT. 8. AVGUST.

Koledar Apostolstva molitve za avgúst 1926.

Glavni namen, blagoslovljen po sv. očetu: Mladina po delavnicah in tovarnah.

Mesečni zaštitnik: sv. Janez Vianney (4.)

Dnevi	Godovi	Posebni dnevni nameni	Večno češčenje		
			Ijublj. šk.	lavant. šk.	
1 2 3 4 5 6 7	Nedelja Poned. Torek Sreda Četrtek Petek Sobota	10. p. Vez. sv. P. Porcijunkula Najdb. sv. Štef. J. Vianney, m. z. M. Snežnica Gosp. sprem. Kajetan s.	Svoboda sv. očeta in sv. Cerkve Tretjeredniki. Franc. kapuc. misijoni Neustrašen nastop za vero Dušni pastirji in spovedniki Pobožen obisk Mar. božjih potov Povzdig našega življenja k nebesom Misijonske družbe in redovi	Tunjice Ribnica Lj. Marijanišče St. Ožbalt Ora p. Sodr. Predoslje St. Jakob ob S.	Mozirje Luče Novašlifa Solčava Mozirje Nazarji
8 9 10 11 12 13 14	Nedelja Poned. Torek Sreda Četrtek Petek Sobota	11. p. Cirjak s. Roman m. Lavrencij m. Suzana d. m. Klara d. Berhman s. † Evzebl s.	Poslušanje in večji sadovi pridig Delo za močen in upliven kat. tisk Katoliško življenje v javnosti Dobra priprava na zakonski stan Dobra verska vzgoja otrok. Starši Šolska mladina na počitnicah Sirote in sirotišnice. Gluhonemi	Polica Ostenica Raka Janče Gozd Dobovec Mekinja	Nazarji Bočna Ptuj Ptuj, hiralnica
15 16 17 18 19 20 21	Nedelja Poned. Torek Sreda Četrtek Petek Sobota	Vneb. M. D. Rok. Joahim Hiacint Helena kr. Ludovik š. Bernard c. uč. Ivana Šantal.	Proglšenje verske resnice Bolniki, vdanost v voljo božjo. Goreči apostoli mladine. Poverjeniki Spoštovanje božjih pravic v državah Svetost duhovnikov. Bogoslovci Cisterjani in trapisti Katoliško prosvetno delo	D. M. v Polju Dolenja vas Ribno Sv. Lovrenc Cerklje Žalna Lichtenfurn. z.	Ptuj, hiralnica Sv. Urban Hajdina Vurberg S. Andraž. Sl. g. S. Lovrenc Sl. g. Sv. Marko
22 23 24 25 26 27 28	Nedelja Poned. Torek Sreda Četrtek Petek Sobota	13. p. Timotej m. Filip Ben. s. Jernej ap. Ludovik kr. Cefirin p. m. Jožef Kalas. Avguštin c. uč.	Gostilničarji. Treznost Grehi zoper življenje otrok Delavci in delodajalci Podpiranje dobredelnih naprav Pobožno in pogosto sv. obhajilo Zabrana vsake nespodobnosti Slomškov proces. Škofje	Trebnje Koprivnik Št. Jernej Goriče Zg. Tuhinj Dole	S. Ožbalt; kap. S. Marjeta Polenshak Rogatec S. Križ Slat.
29 30 31	Nedelja Poned. Torek	14. p. Jan. obgl. Roca Lm. d. Rajmund op.	Skrb za notranje življenje Ponižanje sovražnikov sv. vere Zdravniki. Vsi ta mesec umrli	Stoplče Brdo Višnja gora	S. Ema S. Peter M. S. Kostrivnica

PROŠNJE.

Marijina družbenka priporoča Jezusovemu in Marijinemu Srcu, sv. Mali Tereziji, sv. Antonu P., sv. Francišku As., s. Benigni dušno in telesno zdravje in prosi za milost pravega poklica, kakor tudi za mir v družini. — G. T. se priporoča Mariji Pomočnici na Brezjah, presv. Srcu Jezusovemu, sv. Jožefu in sv. Mali Tereziji za ljubo zdravje. — M. Ml. prosi pomoči v važni zadevi in se obrača do Marije Pom. na Rakovniku, do Slomška in don Boska. — Presv. Srcu Jezusovemu in Marijinemu naj bodo priporočeni vsi cerkveni pevci in pevke, da bodo z veseljem in res s pravim namenom ter odkrito vnemo pospeševali čast božjo in poveličevali službo božjo; naj bi tudi zunaj med drugimi ljudmi z lepim zgledom pokazali, da so vredni odlike cerkvenih pevcev in pevk. — Družbenka G. A. se priporoča v molitev. Hkrati prosi Marijo Pomočnico na Brezjah in na Rakovniku, presv. Srce Jezusovo, sv. Jožefa, sv. Malo Terezijo in duše v vicah za skorajšnje zdravje v hudi bolezni. — F. K. priporoča sv. Mali Tereziji, sv. Antonu P. in Sv. Duhu svoje brate za

milost božjo, za srečno zadnjo uro ter druge namene. — T. L. priporoča sv. Antonu neko težko zadevo in prosi varstva. — Neka oseba se priporoča presv. Srcu J. in M., Mariji Pomočnici, sv. Mali Tereziji in † A. Slon.šku za zdravje. — V molitev in prošnje se priporoča družina T. K. najsv. Srcu Jezusovemu in Mar., sv. Antonu in sv. Mali Tereziji.

Darovi.

Za Kruhe sv. Antona; V zahvalo za najdeno stvar M. š., Naklo, 10 Din; F. K. 20 Din; švalj Marija, št. Jernej, 5 Din; Rehar Anton, Dobova, 25 Din; Alojzija Jezernik, Luče, 50 Din.

Za misijone: Marija Sirk, št. Jernej, 30 Din; G. A., Črnomelj, 10 Din.

Za zamorčke: Ana Kek, št. Jernej, 250 Din.

„Brezalkoholna produkcija“, Ljubljana, Poljanski nasip 10/50, pošlje vsakemu naročniku „BQOLJUBA“ zanimiv cenik brezplačno. Zahtevajte ga takoj, ne bo Vam žal!

BOGOLJUB

Slomšek, veliki častilec Marijin . . .

Župnik Jožef Čede.

Naj takoj povem, kakšen je namen teh-le vrstic: Čitatelji naj spoznajo, kako goreč častilec Marijin in kako navdušen apostol za njeno češčenje je bil škof Slomšek. Ob njegovem zgledu se naj tudi mi ogrejemo in vnamemo ljubezni in zupanja do Marije. Otroci in častilci Brezmadežne, vaše skupne prošnje so mogočne. Začnite torej Marijo tako lepo in tako dolgo prositi, da bo njen apostol, naš Slomšek, dosegel čast oltarja. — »Bogoljub«, ki je predvsem glasnik Marijinega češčenja, je že l. 1912. vneto opisoval Slomškove nadnaravne čednosti in je tudi zadnji čas posebno lepo pisal o njem, naj ga zdaj pokaže tudi v luči Marijinega češčenja.

Slomšek v otroški in mladeniški dobi.

Milost, ki je bila vlita v dušo Slomškovo koj prvi dan rojstva in potem pri tako skrbno pripravljeni sv. birmi, to milost je z vso skrbjo in ljubeznivo pobožnostjo nežno gojila njegova mati Marija Zorkova, ki ji bodi do to večna zahvala slovenskega ljudstva. To je bila prava slovenska krščanska mati, ki jo lahko poveličujejo »materinski dnevi«.

V rojstni hiši Slomškovi visi nad staro veliko mizo v kotu tisti križ, na njem pa oni stari veliki molek, ki so nanj opravljali v družini sv. rožni venec. Ob njem se je učil tudi Slomšek kot otrok te najlepše Marijine molitve, ki jo je potem vedno tako ljubil. Ni dvoma, da je Slomska predvsem mati naučila tako iskreno častiti in otroško zaupati v Jezusovo sveto mater Marijo. Ko je v 16. letu nenadoma izgubil svojo mater, mu je bila vse upanje in vsa tolažba za Bogom sv. mati Marija. To izpričuje tudi ena njegovih prvih nam znanih pesmi s 30 kiticami, ki se začne: »Kar leze ino gre — z menoj prepevaj vse: Češčena si Marija. — Iz srca vsaki čas — bom speval jaz na glas: Češčena si . . . — Kdor te za mater ima — to lepo pesem zna: Če-

ščena si . . .« Ena kitica pristrčnejša od druge.

Kdo drugi kot mati in katehet Praznikar sta mu vlila v srce tisto ganljivo zapanje v Boga in Marijo, o kateri piše l. 1863. Fr. Kosar: »Še zdaj pripovedujejo njegovi součenci, kolikokrat so ga našli v sredi cerkve na golih tleh klečati in s povzdignjenimi rokami v najpristrčnejši pobožnosti moliti.« Marija je Slomska dijaka čuvala, da je vedno ohranil nedolžnost in čistost, nežnost in krepost; v vsem tem bo vselej svetla luč in zgled slovenskim mladeničem in dijakom, bo naš slovenski — ako se smem tako izraziti: Alojzij ali Ciril.

Svojo ljubezen do Marije je izpričal Slomšek tudi s tem, da je toliko želel, Mariji in sv. Ožbaltu posvetiti malo podružno, tako priljubljeno mu cerkvico in oba oltarja nad Slomom, za kar je sam gmotno prispeval, posvečenje pa opravil l. 1856.

Slomšek kot duhovnik.

Ko je postal špiritual, je izdal tisti dve zlatih naukov polni in tolikrat ponatisnjeni knjižici »Krščansko devištvo« in »Življenja srečen pot«, v katerih dekletom in mladeničem med drugimi pomočki še posebej Marijino češčenje toplo priporoča. Bogu samemu je znano, koliko tisoč mladeničem in devicam sta ti dve knjižici rešili in ohranili nedolžnost in čistost. Bili sta vrli predhodnici slovenskega marijanskega slovtva. Ondi je Slomšek objavil tiste visoke pesmi mladeniške in dekliske čednosti in časti: »Mladeničev tovaršija«, »Pesem neveste Jezusove« in »Deviški stan«.

Kot špiritual je v cerkvi sv. Križa poleg Celovca tudi govoril tistih sedem prelepih in pretresljivih postnih pridig na čast žalostni Materi božji, pri katerih je bila taka gneča, da je moral že ob dveh popoldne pritii, kdor je hotel pri pridigi, ki se je ob štirih začela, še prostor dobiti. Skoraj ves griček je bil poln ljudstva, saj tako milo slovensko govoriti še nikdar

ni slišalo. — Do žalostne Matere božje je imel posebno ljubezen in zaupanje; práv tako je tudi rad povelečeval Marijino brezmadežno spočetje.

Slomšek kot škof v št. Andražu in Mariboru.

Slomšek je, menim, prvi, ki je jel med Slovenci obnavljati poprej zatrte Marijine družbe; pa je menda tudi začetnik šmarčnične pobožnosti, vsaj v lavantinski škofiji. Druge je potegnil za seboj. Virk in drugi so zložili prelepe majniške in druge mile Marijine pesmice, ki so nam tako drage.

V viharnem, veri in krščanskemu življenju skrajno nevarnem l. 1848. je skrbni in praktični nadpastir ustanovil stanovsko družbo sv. križa za može, pa za mladeniče, dekleta in žene. Dalekoviden in globoko zamišljen je bil njegov načrt. Pa razen v št. Andražu in v Konjicah (1849) so se ga tedaj menda malokje oprijeli. Ljudstvo še ni bilo dovolj zrelo za krščanske organizacije. Kjer pa je ubogalo, je bil nad njim viden blagoslov.

V tistem času (1852) je Slomšek, ki je tako vneto učil: »Prav in dolžnost je, Ma-

rijo, kristjanov mogočno pomočnico častiti, njeno čast množiti in pospeševati njene svete čednosti in nauke posnemaje«, — moral vendarle z veliko pastirsko modrostjo, pa tudi odločnostjo nastopiti zoper prazno govorico, kakor da bi se bila Marija prikazovala na neki vitanjski smreki. Z vso vnemo je pa skoraj 12 let priporočal, naj verniki Marijo tudi prosijo za cerkveno edinost po bratovščini sv. Cirila in Metoda.

Ko je 8. dec. 1854 bila proglašena verska resnica o brezmadežnem spočetju Marijinem, je Slomšek brž v januariju spisal ljubezniv marijanski pastirski list, kjer to veselo novico sporoča. In ko je s to proglasitvijo prišla nova mlada in prevesela višred Marijinega češčenja, je škof Slomšek poln Duha božjega in ljubezni do Brezmadežne spoznal, da pride v njegove, leta 1848. zasnovane stanovske zveze, novo življenje, ako jim da ustavo, in da bodo donašale občini trajen blagoslov, članom pa v plačilo za njih gorečnost najboga-tejše zaklade božjih milosti. Zdelo se mu je najprimernejše, preustrojiti štiri stanovske zveze v Marijansko kongregacijo, kar se je v Rimu na njegovo prošnjo l. 1857. radevolje dovolilo. (Se bo nadaljevalo.)

Misijonska vnema v ljubljanski škofiji.

(Janez Zabukovec.)

»V župnijah naše domovine se odloča verska prihodnost poganškega sveta.

Kar vidimo v poganskih deželah uspehov ali neuspehov, to je pohvala ali obtožba naših domačih župnij in njih misijonskega naziranja. Misijonar seje zrnje, ki mu ga mi podajamo v roko: mnogo ali malo; dobro ali slabo. Zetev je predvsem sad našega požrtvovalnega dela; brez njega je misijonar kmetovalec z dobro voljo, pa brez pluga in konja.

Izvršitev Jezusove oporoke, rešitev tisočih milijonov nekrščenih ljudi — zavisi od misijonskega duha v naših župnijah.«¹

»Biti katoličan, se pravi, nositi v prsih misijonsko srce; ljubezen naj se udejejuje v dejanski ljubezni do misijonov.«²

»Katoličan biti se pravi: izvrševati krščansko ljubezen v besedi in dejanju, splošno in brez izjeme. Župnija, ki skrbi

samo za lastne potrebščine in za misijone malo ali nič ne stori, se ne more imenovati dobro-katoliška. Manjka ji katoliškega pogleda, katoliškega srca in nikakor ne stoji na višini katoliškega mišljenja. Misijonska gorečnost je barometer katoliškega naziranja, je častna zadeva za vsako župnijo; v tem bi moralo vladati plemenito tekmovanje.³

Po teh krepkih besedah slovečega pisatelja misijonarja hočem podati pregled župnij in duhovnij v ljubljanski škofiji, ki kaže, koliko so posamezne žrtvovale za misijonske namene leta 1925.

Omejim se na ljubljansko škofijo, ker mi podatki za lavantinsko škofijo niso vsi pri rokah.⁴ Podatke sem dobil iz izkazov, ki so jih objavili »Katoliški misijoni«; za Družbo za širjenje vere; Kraljestvo božje

¹ H. Fischer, Jezusova oporoaka, str. 142.

² H. Fischer, Jezusova oporoaka, str. 34.

³ Naj kdo iz lavantinske škofije sestavi pregled za ondoto škofijo.

III.: za Apostolstvo sv. Cirila in Metoda; »Vestnik Dejanja sv. Detinstva Jezusovega«: za Dejanje sv. Detinstva. V navedenih objavah so izkazi urejeni po župnijah, zato je bilo lahko izračunati visokost prispevka za vsako župnijo. Le za župnije v Ljubljani nisem mogel določiti pravega doneska razen DŠV, ker prinašata oba druga izkaza tudi prispevke Marijinih kongregacij in šol, ki niso omejene na župnije. Za Ljubljano sem torej vzel skupno vsoto prispevkov iz vseh župnij. Uporabil sem tudi izkaze prispevkov, ki so bili poslani upravi lista »Katoliški misijoni«. Vseh prispevkov v tem izkazu pa nisem mogel upoštevati, ker ni pri vseh darovalcih povedan kraj bivališča, vendar se je v veliki večini to zgodilo. Izkazov za afriške misijone v »Odmevu« nisem mogel veliko porabiti, ker je imenovanih le malo krajev, od koder so bili prispevki poslani.

Popolnoma prave slike torej moj pregled zlasti tudi zato ne bo pokazal, ker nisem mogel dognati, koliko so kje razpečali misijonskih koledarjev, koliko imajo naročenih misijonskih listov in koliko so darovali v blagu; vendar bo ta pregled pokazal vsaj približno, kolika je misijonska gorečnost v posameznih župnijah in duhovnijah.

Župnije sem uredil po visokosti prispevka, ki pride povprečno na enega prebivalca, in sicer po visokosti skupnega prispevka za vse vrste misijonov. Število prebivalcev sem vzel iz Letopisa ljubljanske škofije za leto 1924.

Pri vsaki župniji je za njenim imenom številka. Ta številka pove, za katero misijonsko ustanovo je bil prispevek poslan, in sicer pomeni številka

1. Družbo za širjenje vere,
2. Apostolstvo sv. Cirila in Metoda,
3. Dejanje sv. Detinstva,
4. misijone po izkazih uprave lista »Katoliških misijonov«,
5. afriške misijone po izkazih v »Odmevu«.

Vsi prispevki so izkazani v parah (100 par je 1 dinar).

Dragi »Bogoljubovi« bralci, zdaj pa poiščite vsak svojo domačo župnijo in pogledajte, na katerem mestu je!

	par
1. Velesovo 1+2	405-4
2. Kropa 1+2+3+4	271-4
3. Križe 1+2+3+4+5	247-3
4. Besnica 1+3	211-5
5. Vranja peč 1+2	190-3
6. Kamna gorica 1	181-9
7. Trboje 1	174-5

	par
8. Komenda 1+2+3	166-7
9. Mekinje 1+2+3	165-6
10. Podbrezje 1+2+3+4+5	158-2
11. Žabnica 1+2	153-0
12. Šmartin v Tuhinju 1+2	143-0
13. Begunje pri Cerknici 1+2+3	135-7
14. Brdo (in št. Vid pri B.) 1+2	123-9
15. Škofja Loka 1+2+3+4	123-2
16. Domžale 1+2+3	123-2
17. Mavčiče 1	119-4
18. Reteče 1+2+3	119-3
19. Predoslje 1+2+4	119-1
20. Bevke 1	118-3
21. Homec 1+2+3	117-3
22. Selca na Škofjo Loko 1+2+4	116-4
23. Nevlje 1+2	115-0
24. Javorje nad šk. L. 1+2	110-8
25. Stara Loka 1+2	110-5
26. Trebnje 1+2	108-8
27. Rova 1+2+3	108-7
28. Šmartin pod Šmarno goro 1+2+4	108-7
29. Dol 1+2+3+4	107-2
30. Tunjice 1+2+3	104-3
31. Sostro 1+2+3	100-7
32. Bloke 1+2+3	100-7
33. št. Vid nad Ljubljano in zavod sv. Stanislava 1+2+3+4	100-0
34. Polica 1+2	100-0
35. Sv. Helena 1+3	100-0
36. Kamnik 1+2+3+4	99-5
37. Zg. Tuhinj 1+2	95-3
38. Podlipa 1	95-0
39. Rakitna 1	91-7
40. Ambrus 2	91-0
41. Trstenik 2+4	88-8
42. Črni vrh n. P. gr. 1+2+3+4	87-8
43. Sv. Vid nad Cerknico 1+3+4	87-2
44. Šempeter pri Nov. m. 1+2+3+4	85-5
45. Šmartin pri Kranju 1+2+3	84-3
46. Čerklje pri Kranju 1+2+4+5	83-7
47. Sv. Lenart nad šk. L. 1+2+3+4	79-2
48. Kopanj 1+2+3	79-1
49. Konjšica 1+4	78-3
50. Stara cerkev 1	78-3
51. Stična 1+2	78-0
52. Zali log 1	76-7
53. Horjul 2+3+4	75-8
54. Zaplana 1+2+4	75-2
55. Stara Oselica 1+3	70-7
56. Radovljica 1+2+3+4	70-3
57. Polhov gradec 1+3	69-6
58. Peče 1+3	65-0
59. Zagradec 1+2	65-6
60. Vel. Lašče 1+2	64-0
61. Lipoglav 1	59-6
62. Bled 1+2+4	59-0
63. Štanga 1+2	58-9
64. Kranjska gora 1+2+3+4	58-4
65. Gora 1	57-9
66. Sv. Gregor 1+3+4	57-8
67. Sv. Jakob ob Savi 1+2+3	57-5
68. št. Rupert 1+3+4	55-9
69. Cerknica (in Rakek) 3+4	55-2
70. Novo mesto 1+2+3+4	54-3
71. Semič 1+2+4	52-6
72. Vodice 1	52-2
73. Mirna 1+2+3	52-0
74. Nova Oselica 1+2	49-1
75. Črmošnjice 1	48-8
76. Leše 1+2+3	48-4
77. Dol. Logatec 1+2+4	48-0
78. Sv. Jošt nad Kranjem 1+3	47-3
79. Dražgoše 1+2	45-7

	par		par
80. Hotedršica 2	45:3	153. Dolenja vas 1+2	11:1
81. Turjak 1	44:8	154. Lučine 2+4	11:1
82. Bukovščica 1+2+3	42:8	155. Škocijan pri Mokr. 1+2+4	10:9
83. Stranje 1+2+4	42:8	156. Ljubno 2	10:9
84. Sela pri Sumbr. 1+2	42:4	157. Dole 1	10:5
85. Preddvor 1	41:9	158. Goriče 2+4	10:0
86. Radovica 1+2	40:4	159. Škocijan pri Turjaku 1+4	10:0
87. Šmarjeta 1+2+3	38:4	160. Vinica 1+2	9:8
88. Gorje 1	37:1	161. Osilnica 1+3	9:7
89. Črnuče 1+2	36:6	162. Sora 3+4	9:5
90. Moravče (z Vrhpoljem) 1+2+3+4	35:2	163. Sodražica 2+3	8:8
91. Breznica 1+2+3	34:8	164. Preska 1	7:7
92. Ljubljana (5 župnij) 1+2+3	34:4	165. Železniki 2	7:5
93. Višnja gora 4	34:0	166. Struge 2+4	7:4
94. Srednja vas v Boh. 1	33:7	167. Mokronog 1+3	7:3
95. Sv. Katarina 2	32:6	168. Šenčur pri Kranju (in Voglje, Hrastje) 1+2+3+4	7:2
96. Kranj 3+4	32:4	169. Započe 3	7:1
97. Jezersko 1	32:4	170. Št. Lambert 3	6:9
98. Bela cerkev 1	32:0	171. Mirna peč 2	6:7
99. Šmarije 1	31:6	172. Šmihel pri Nov. m. 1+3+4	5:8
100. Fara pri Kočevju 1+2	30:5	173. Sv. Križ pri Kostanj. 2+3	5:5
101. Šmartno pri Litiji 2+4	30:4	174. Vič 2	5:4
102. Trebelno 1+2	29:9	175. Naklo 3	5:4
103. Svibno 1+2	29:7	176. Adlešči 2	5:1
104. Dovje 2+3	29:7	177. Rateče-Planica 1	5:0
105. Brezovica 2+3+4	29:7	178. Št. Jernej 2+3+4	5:0
106. Žužemberk 4	28:9	179. Stari trg pri Ložu 1+2	4:6
107. Ribnica 1+3+4	28:9	180. Krško 3	4:5
108. Sorica 1+2+3	28:2	181. Česnjice 1	4:0
109. Stopiče 1+2+4	27:2	182. Loški potok 4	4:0
110. Št. Vid pri Stični 1+2+4	26:7	183. Želimlje 2	3:8
111. Trzič 1+2+4	26:6	184. Studenec 1	3:5
112. Ribno 2	26:6	185. Zagorje ob Savi 1+2+4	2:9
113. Metlika 1+3	24:4	186. Raka 4	2:7
114. Radeče 1+3+4	23:7	187. Kokra 1	2:4
115. Gotenica 1	23:5	188. Št. Jurje pri Šmariji 2+4	2:4
116. Smlednik 2	23:2	189. Št. Jurij pod Kumom 2	2:3
117. Rovte 1+2+4	23:0	190. Kolovrat 4	2:2
118. Boh. Bela 1+2+3	22:5	191. Sv. Trojica nad Cerknico 2	2:1
119. Lom 1+2	22:1	192. Poljane pri Toplicah 1	2:0
120. Grahovo 1+2	22:0	193. Lesce 4	1:4
121. Št. Lovrenc 1+2	21:8	194. Kočevje 4	1:4
122. Sela pri Kamniku 2	21:8	195. Draga 2	1:3
123. Mošnje 1	21:3	196. Št. Janž 4	1:3
124. Prečina 2+4	21:2	197. Zasip 4	1:1
125. Dobrnič 2	20:8	198. Leskovec 2	1:1
126. Sv. Križ pri Lit. 1+2+3	20:7	199. Dragatuš 2	1:0
127. Kovor 4	20:0	200. Krka 2	0:9
128. Janče 1	19:9	201. Jesenice 4	0:8
129. Št. Gotard 1	19:6	202. Mengeš (Trzin) 2	0:7
130. Ihan 1+2	19:4	203. Črnomelj 2	0:4
131. Borovnica 2+4	18:8		
132. Koroška Bela 1	18:5	No, na katerem mestu je vaša žup-	
133. Javor pri Ljublj. 2	16:9	nija?	
134. Vrhnika 2+3+4	16:7	Nekatere župnije so se naravnost od-	
135. Vače 1+2	16:2	likovale. Za primero pogledjmo, kakšna je	
136. Čemšenik (Izlake) 4	16:2	misijonska vnema po nekaterih drugih de-	
137. Sava 2+3	16:0	želah. Največ prispevajo za misijonske na-	
138. Dobrepolje 1+2+3	15:3	mene katoličani na Nizozemskem. Tam je	
139. Ziri 3+4	15:0	l. 1924. prišlo na osebo 2-20 Din, pri nas	
140. Sv. Trojica v Trzišču 1+2	14:9	so jih prekosile tri župnije; lepo število	
141. Hinje 2	14:8	pa je takih, kjer pride na osebo 1 Din in	
142. Gor. Logatec 1+2+3	14:8	več, kar je za slovenske gmotne razmere	
143. Poljane nad Šk. L. 4	14:7	veliko. Nad 70 naših župnij pa prekosi	
144. Podgrad 1	14:4	Francoze, o katerih je znano, kako radi	
145. Kostanjevica 2+3+4	14:2	žrtvujejo za misijone. L. 1924. je prišlo na	
146. Brusnice 1+2	13:6	Francoskem po 40 par na osebo. Seveda	
147. Ježica 3	13:1	jih v celoti ne dosegamo, ker od 276 naših	
148. Rudnik 1+3	12:9	župnij in duhovnij (onih pod Italijo ne šte-	
149. Sv. Duh 1	12:8		
150. Ajdovec 1+2+3+4			
151. Prežganje 1			
152. Begunje pri Lescah 1+4			

jem) iz 69 nino benega prispevka v izkazih. Povprečni prispevek na osebo za vso ljubljansko škofijo bi bil — če upoštevamo teh 69 župnij — precej nizek.

Koliko žrtvujemo za posamezne vrste misijonov?

Za »Družbo za širjenje vere« je prispevalo 145 župnij in duhovnij; za »Apostolstvo sv. Cirila in Metoda« 132; za »Dejanje sv. Detinstva« 78. Takih župnij, ki so prispevale samo za »Družbo za širjenje vere« je 34, samo za »Apostolstvo sv. Cirila in Metoda« 22, samo za »Dejanje sv. Detinstva« 5.

Kaj pravite, ali ne bi mogli pri nas še kaj več storiti za misijone? Pričujoči pregled je zelo poučen. Če so mogli iz Vranje peči, kjer vendar ni bogatih ljudi, prispevati toliko, da pride skoraj po 2 Din na osebo, kaj ne bi mogli v onih župnijah, odkoder ni bilo zdaj nič prispevkov, žrtvovati vsaj po 2 pari na osebo? In ali se ne bi mogla ta ali ona župnija dvigniti na višje mesto?

Dajmo, začnimo plemenito tekmo, kdo bo za l. 1926. na prvem mestu! Na te darove bo dobrotljivost božja gotovo izlivala obilo blagoslova!

Slovensko romanje v Lurdu.

Dekan Anton Skubic.

(Nadaljevanje.)

Toulouse (izg. Tuluz).

Ker smo se iz Marseille odpeljali ponoči, nismo mogli opazovati naravnih lepote pokrajine, ki pa mnogo zaostaja za Riviero. Počasi se oddaljujemo od morske obale, vozimo skozi Arles, Nimes, Montpellier, rojstni kraj sv. Roka, in se približamo na postaji Cette zopet Sredozemskemu morju. Dalje hitimo skozi Beziers, Narbonne, rojstno mesto sv. Sebastijana in se ustavimo v petek zjutraj v Toulousu. Najprej odrinemo k skupni službi božji v cerkev sv. Saturnina, ki mu pravijo Francozi Saint Sarnin (izg. Sen Sarnen). Sv. mašo je opravil škof dr. Karlin, govoril pa je dekan Skubic o Mariji, posredovalki cerkvene edinosti med vzhodnimi in zahodnimi kristjani. V Efezu, na vzhodu, je bilo dogmatično določeno Marijino božje materinstvo, kakor je bilo na zahodu, v Rimu, dogmatično določeno Marijino brezmadežno spočetje, kar je potrdila v Lurdu Marija sama. Tudi naši pravoslavni slovanski bratje zelo častijo Marijo. Češčenje Marijino je vez, ki naj bi združila vzhodno in zahodno cerkev. V Lurdu smo prav iskreno molili za svoje vzhodne slovanske brate, da jih Marija pripelje v naročje ene katoliške Cerkve.

Cerkev sv. Saturnina, mučenca, je mogočna stavba s 5 ladjami, zidana v romanskem slogu. Na nji se vidi častitljiva starost. Posvetil jo je papež Urban II. ob prvi križarski vojski l. 1096. Ogledali smo si tudi kriptu, kjer je zbranih nebroj svetniških ostankov, med drugimi tudi glava

sv. Barnaba in glava sv. Tomaža Akvinca. Po zajutruku si ogledamo še stolnico svetega Štefana in mesto, ki šteje nad 160.000 prebivalcev in ima močno razvito trgovino. Tulužani so previdni ljudje, zato nam tudi niso hoteli na bankah menjati starih srbskih novčanic po 100 dinarjev, češ, da je to srbski denar, ne pa jugoslovanski. Kot trgovci so zelo vljudni in prijazni in so nas kaj kmalu pozdravljali z »dober dan« in »hvala«, posebno še brivci, ki so spravljali v red naše obraze. Ko so nam opoldne na kolodvoru postregli z okusnim postnim kosilom, ker je bil petek, smo nastopili zadnjo turo proti Lurdu.

Lourdes (izg. Lurd).

Ob četrtna dve popoldne se odpeljemo iz Tuluzi in točno v 24 urah imamo biti na cilju — v Lurdu. Od Tuluzi dalje imamo navadno kmečko polje, le semintja se vidi kaka trta, dočim južnega sadja ni opaziti; pač pa je bila rž že v klasju, jablane in hruške v najlepšem cvetju. Od St. Gaudensa dalje zagledamo vrhove snežnih Pirenej. Kako so nam ljubi! Proti Pirenejem je čedalje manjša flora, visoki snežni vrhovi zadržujejo južno toploto. Pač pa vidimo cele trope ovac na lepih travnikih. Nehote nam uhajajo misli na pastirico Bernardko. Zdi se, kakor bi se vozili po naši gričeviti Dolenjski in gledali snežne gorenjske velikane. Proti Tarbu kar izginja zemska privlačnost, tudi solnce se skriva, da ne obseva naravnih lepote. Potniki utihnejo, njih oči iščejo nečesa pod

pirenejskim skalovjem, vse duše mislijo na lepoto lurške Device in molijo sv. rožni venec. Ob pol petih se ustavimo v Tarbu. Nestrpno čakamo, da nas vlak potegne še nekoliko naprej. Kmalu za Tarbom zagledamo visok grič (1000 m) Pic du Jer (izg. Pik du Žer) z velikanskim križem na vrhu, in pod njim — je Lurd! Tam se ustavimo ob četrtna šesto uro popoldne. Električna železnica nas potegne do hotela Richarda, ki je najbližji lurški baziliki, in kjer najdemo vsi udobno zatočišče. Preden popišem naše bivanje v Lurdu, se mi zdi primerno očrtati mesto Lurd samo, njegova svetišča in zajemljivosti, da vemo, kje smo.

Mesto Lurd.

Plemenita romarica se je o Lurdu nekoč izjavila: »Mati božja ima dober okus pri izberi svojih milostnih krajev!« Mnogi romarski kraji to res potrjujejo. Tako tudi Lurd. V dražestni gorski pokrajini ob slikovitem Gavu na vznožju Pirenej leži mesto Lurd, ki je ob Marijinem prikazovanju štelo 7000 prebivalcev; sedaj pa bi utegnili imeti 10.000 duš. Kot največja in najbolj oblagodarjena Marijina božja pot šteje tudi največ pobožnih obiskovalcev, saj jih sprejme včasih po 60.000 na dan; in vsi ti dobe tam gostoljubno streho. Hotelov je na izbero, saj največja ulica Rue de la Grotte sestoji skoro iz samih hotelov in prodajalen za devocijalije.

Pravo mesto leži za gradom, ki stoji na visoki skali, in ne nudi nič posebno zajemljivega. Vredno je pač pogledati župnijsko cerkev presv. Srca Jezusovega, ki jo je začel zidati župnik Peyramale, pa še ni dokončana, ker ji manjka še stolpov. V kripti počiva v marmornati krsti junaški branilec bogosrečne Bernardke, župnik Peyramale. Stene so obložene z marmornatimi ploščami, v katere je vklesanih 300 imen lurških vojakov, ki so padli v svetovni vojni. Lurd nosi krščanski značaj; v nobeni gostilni ali hotelu v petek ne kuhajo mesa. Škof hoče, da je Lurd res Marijino mesto. Naše božje poti naj se od tega učijo! Tudi nadležnih beračev tu ni videti!

Mimo vrste hotelov v Rue de la Grotte pridemo do siromašne hišice Bernardkine, kamor ima vsak romar dostop. V nadstropju je soba siromašne družine Soubirousove v istem stanju kot je bila takrat, ko je blažena Bernardka vstopila v Neversu v samostan. Postelja srečnega otroka je polna podobic in drugih nabožnih stvari, ki jih je bila razpoložila preprosta

pastirica ob svojem slovesu. Njena in njenih staršev postelje imajo po tamošnji navadi baldahine in zastore iz belo-rdečega blaga. Sedaj so zadelane z železno ograjo, ker so jih jeli ljudje rezati in jemati kosce za spomin. Vsak lahko dobi belo-rumen spominski znak na leto 1925., ko je bila Bernardka prišteta med blažene. Stropi so leseni. Spodaj je kuhinja; tu stoji Bernardkina zibel, stoli in drugo kuhinjsko orodje, ki je je rabila. Nasproti kuhinje pa je mlin, kjer je mlel njen oče. V mlinu stoji nekako poldrug meter visok kip lurške Matere božje, last bl. Bernardke, prvi kip, ki je napravljen po Bernardkinem popisu. Hišica stoji v bregu, in se pride vanjo najlažje skozi prodajalno; oboje je last Bernardkinega najmlajšega brata, ki se je rodil eno leto po prikazovanju. Zraven je hotel L'Ange Gardien (Angel varih), ki je zidan nad Soubirousovim mlinom; njega lastnica je Bernardkina sestrična.

Iz Rue de la Grotte pridemo čez gavski most do velike esplanade s parkom pred milostnimi cerkvami. Najprej nas pozdravi pri vходу kip sv. nadangela Mihaela; zasajeno ima svojo sulico v satana, ki mu je Brezmadežna glavo strla. Ta nima v Lurdu ničesar opraviti! Za njim stoji sv. nadangel Gabriel, ki se je pri oznanjenju poklonil Mariji, in Rafael, spremljevalec romarjev. Dalje v parku se vidi tako imenovani bretonski križ, znak odrešenja in milosti, ter kip presv. Srca Jezusovega, ki se razodeva sv. Mariji Marijeti Alacoque. Kmalu nato pa dosežemo čudovito lepo belomarmornato soho, ki predstavlja župnika iz Arsa: sv. Janeza Vianneya, kleče ozirajočega se v lurške cerkve. Brezdvomno najlepši lurški kip v parku pa je soha Brezmadežne na prostoru pred rožnovensko cerkvijo.

Na desni ležeča pritlična stavba je tako zvaní »Aprí«, prostor, kjer dobe siromašni romarji brezplačno prenočišče. Ob obeh straneh pa vodijo krasne arkade do milostnih cerkvâ. V tej stavbi imajo svoje prostore hospitaliti, ki se za »božji lon« posvete strežbi bolnikov, in pisarne, kjer čudeže znanstveno preiskujejo in pisмено potrjujejo.

Največja cerkev na milostnem kraju je spodnja rožnovenska cerkev, okrogla stavba s 15 oltarji, ki odgovarjajo 15 skrivnostim sv. rožnega venca. Pogled na marmor in mozaik je očarujoč. V to cerkev gre 6000 ljudi. Nad to cerkvijo je notri v masabijelsko skalovje zidana kripta, katere glavni oltar stoji ravno nad votlino,

kjer se je prikazovala Marija. V celi kripti so postavljene spovednice. O, kdo more prešteti duševne čudeže, ki jih je tu že izvršilo božje usmiljenje! V tej kripti je vzdana tudi spominska plošča zadnjega slovenskega romanja v Lurd. — Cerkev, ki jo je Marija sama želela, pa je nad to kripto v gotskem slogu zidana bazilika z visoko v nebo hrepenečim stolpom. To je prava zakladnica lurške Device. Kamor ti sprava oko, povsod samo zaobljubljeni darovi, ki spričujejo nešteta uslišanja in čudeže. Ni ga več prostega mesta na stenah in stropu. Srca iz zlata, meči, epolete, zastave, marmornate plošče izpolnjujejo ves prostor. Na krasnem glavnem oltarju stoji 175 cm visoka ljubka soha Naše ljube Gospe lurške; venec iz zlatih src ji blešči okrog glave in napis: »Jaz sem Brezmadežno Spočetje«. Pred njo visi 20 krasnih lestencev in 12 tabernakelskih svetilk iz dragocene kovine, dva srebrna angela pa držita nad oltarjem zlato dvopalmo, ki jo je bil poslal v dar papež Pij IX. Levo od glavnega oltarja je zakladnica, ki poleg zlate rože, blagoslovljene po Piju IX., hrani dragulje bajne vrednosti. Zlasti je omenit 26 kg težko monštranco, ki jo je sloviti lijonski umetnik Armand Caillat s pomočjo 30 delavcev izdeloval nad 4 leta. Monštranca predstavlja lepo misel: Brezmadežna daruje svetu evharističnega Boga. Je dar francoskega plemstva, ki je izdalo zanjo velikanske vsote. Zaradi grabeljivosti francoske vlade, ki tako rada sega po cerkvenem imetju, pa je po vojni ta dragocenost skrita, da razven nekaterih zaupnikov nihče ne ve, kje.

Neposredno pod baziliko ob obrežju reke Gava je središče lurške božje poti, masabijelska skalna duplina. Pod stropom v posebni votlini stoji kip lurške Device, kjer se je prikazovala. Pod nogami ji rastejo cvetoče rože in bršljin kakor ob prikazovanju. Spodaj lahko vidiš spominsko ploščo z napisom: »Tukaj je klečala Bernardka, ko je gledala Mater božjo«. V rešnici za večne čase posvečen kraj! — V ozadju dupline je skalna razpoka, v katero mečejo obiskovalci svoje pisane prošnje, ki se od časa do časa neprebrane v votlini sežigajo. Dva železna kandelabra z mnogimi svečami noč in dan razsvetljujeta votlino. Za ograjo stoji sredi dupline oltar, dočim romarji skozi ograjo prejemajo sv. obhajilo. Duplina in njena okolica je po stenah polna bergelj in drugih spo-

minov prestanega človeškega trpljenja. Ob levi strani teče studenec, ki je začel izvirati na Marijino povelje, ko je rekla Bernardki: »Pij in umij se v studencu!« Studenec je ujet v cevi in daje dnevno 122.400 litrov vode. Ob 12 izlivkih romarji lahko pijejo in natakajo čudežno vodo. Po ceveh je napeljana tudi v kopališča, kjer je bilo ozdravljene že toliko človeške reve.

Od svetišč nas vodi pot na trg Place Laurence, kjer je mnogo trgovin za devocijonalije. Ena nosi napis: »Jean Marie Soubirous, frère de Barnadette«; last je starejšega Bernardkinega brata, ki je bil ob času prikazovanja z njo pri votlini. Lurški romar naj ne pozabi v bližini ogledati si veličastno panoramo, ki kaže sliko Lurda in votline ob času prikazovanja. Slike ne boš nikoli pozabil. Prizor kaže 17 prikazan, ko je gorela Bernardki sveča med prsti, ne da bi jo ožgala. Na pokopališče, kjer počivajo srečni Bernardkini starši, ni daleč. Gotovo noben romar ne bo izpustil griča Kalvarije, ki se vzpenja nad lurškimi cerkvami. Ob dokaj strmi poti stoji 14 postaj sv. križevega pota; osebe so iz bron v naravni človeški velikosti. Postaje so postavile posamezne narodnosti, med njimi tudi Ogrji in Poljaki; posebno lepa je italijanska postaja. Vrh griča predstavlja Golgota, dočim je Kristusov grob ob padajočem obronku na drugi strani v naravni skalni duplini. Ves križev pot je šele v zadnjem času dodelan.

Marsikateri turistovsko navdahnjen romar si tudi ne more odreči, da se ne bi z električno vzpenjačo povzpел na bližnji Pic du Jer, odkoder se nudi krasen pogled na Pireneje in na blagoslovljeno gavska dolino. Drugi se zopet radi popeljejo z železnico v Biarritz, obmejno mestece med Francijo in Španijo ob Atlantskem oceanu. Od tam je cesar Napoleon ob času lurškega prikazovanja ukazal, da ima ostati odprta lurška votlina, ki jo je bila policija zaprla. Tam in v okolici na Francoskem in Španskem bivajo Baski, poldrugí milijon broječi narodič, ki so jako dobri katoličani in zelo ponosni na sv. Ignacija Lojolskega in sv. Frančiška Ksav., ki sta bila tudi tega rodu. Govore svoj poseben jezik, ki se ga je težko priučiti. Pravijo, da se je hudič mudil dva meseca pri Baskih. Ker pa se ni mogel naučiti njihovega jezika, jo je popihal in pustil od takrat Baske v miru. Da bi se tudi slovenščine ne mogel naučiti!

(Dalje.)

Mala izvoljenka.

P. Cassian Karg — A. Kordin.

(Dalje.)

IV. Tretji biser.

Na tisoče jih je, ki ne poznajo prave luči in nočejo slediti angelu, ki jih hoče popeljati k miru in sreči. Tako se zgodi, da rajši drve za zmotno lučjo, ki odseva v mlakuži in vabi v mlakužo, iz katere hočejo vzleteti k novemu življenju. Koliko jih je potegnila ta zmotna luč zapeljivega sveta za seboj, da so sedaj strti na telesu, onečašчени v najlepših ciljih in hrepenenjih, brez Boga, brez vere; — v njihovih srcih je tema obupa in groze.

Vse drugače živi otrok božji, vse drugače je živela Klara Boscher.

»Samo po svetih stezicah hočem hoditi.«

To je bilo geslo, to njena luč, njen angel. To je njen tretji skriti biser.

Rademacher pravi v knjigi »Duševno življenje svetnikov«: »Kdor se resno prizadeva za zveličanje in svetost, ta je odmrll grehu. Tudi tam, kjer navaden kristjan ne opazi prahu in peg, jih odkrije njegovo ostro oko. Kako sicer si moremo razlagati pogostno dejstvo, da so se smatrali svetniki za največje grešnike in nevredne božje milosti. V luči tega ideala so oni tudi krotili in bičali svoje telo, ker so se v srdu in sovraštvu do greha povzpeli na nenavadno višino npravne čistosti in so hoteli zadoščati za najmanjše pregrehe z iznajdljivim mučenjem. Hrepeneli so samo po Bogu. Pogostno vzbujanje hrepenenja po duhovnem zblizanju z Bogom jih je usposobilo, da so bili deležni največje milosti; najozlje bližine z Bogom. Da so se mogli povzpeti na tako visoko goro popolnosti, so se morali začeti vzpenjati pri vznožju. Notranja rast obstoja predvsem v rasti ljubezni do Boga. Želja Bogu dopasti, nas navduši za velika dejanja, ki pomnože v nas milost; končno postane Bog edino veselje in radost naše duše že tu na zemlji.«

Vendar pa, da se moremo povzpeti do take višine duhovnega življenja, moramo donášati dan za dnem žrtve in izvojevati marsikatere ljute boje.

Klara je hotela biti velika; stremila je za velikim. Njeno hotenje ni bilo bojazljivo ali nedelavno. Z občudovanja vredno vztrajnostjo je šla na delo. Klara piše:

»Zdim se kakor kak velik vprašaj! Pretekli teden sem preživela lepo do so-

bote zvečer. Tedaj pa me je popustila potrpežljivost. Teško najdem zopet ravnotežje. Saj vem, da bi to lahko dosegla, pa mi manjka še jasne zavesti. Ena minuta mi je pokvarila vse moje dolgotrajno delo. Pač moram prenesti tudi težje preskušnje.

Vendar je to vedno dobro. Okušam, kako je potrebno, da zajemam moči v sv. obhajilu. Samo da bi večkrat mogla prejeti Gospoda! Šele tedaj, ko ne morem iti k mizi Gospodovi, čutim, kaj mi je Gospod.

In sedaj, ljuba Berta, se Ti priporočam v varstvo »angela potrpežljivosti«, da boš Ti ljubemu Jezusu mogla položiti pred tabernakelj mnogo cvetk ljubezni in veselja.

Tvoja vdana Klara.

Samo po svetih stezah hočem hoditi. Klara je potrebovala vodnika. Dobila ga je v prijateljici Berti. Bilo je to duhovno prijateljstvo kakor med sv. Klaro in Nežo v Assisiju. Bila sta angela, ki sta hotela poleteti čim bliže Bogu. Skoro da nista iskali stranpoti. Njune misli so se dvigale vedno navzgor. Kako nežno ljubko piše Klara nekoč Berti:

»Bodi v svojem življenju kakor sveta Neža.« Klara je še pristavila: »Koliko deklet nosi to prelepo ime, katerega ne zasluzijo.«

Nekega dne je Berta vprašala Klaro, če goji premišljevalno molitev. Ta ji je odgovorila:

»Vprašuješ, če premišlujem? Seveda. Imam dovolj časa; zjutraj med delom, tudi opoldne in zvečer.«

Bila je vseskozi zaposlena. Teško ji je bilo, da ni mogla iti večkrat v cerkev. Pa Klara je znala vse lepo potrpeti.

»Čim lepša je nedelja, tem hujši je sledeči delavnik. Jaz imam hud boj in revolucijo s samo seboj. Ne pridem nikamor naprej. Veselja, ki si ga poiščem, ne smem uživati. Sedaj ne morem več zvečer v cerkev, da bi obiskala Najsvetejše. Pa se moram navaditi tudi na to. Mora pač tako biti.«

Kdo ne osupne ob 18letnem dekletu s tako odločnim in zrelem mišljenjem in hotenjem. Iskala je sredstvo, ki bi ji nadomestilo izgubo evharističnega Jezusa. Našla ga je v vaji male skrivnosti: »Zveličar, darujem ti svojo deviško srčno

ljubezen.« — Ta vaja pa je terjala mnogo žrtev od Klare. Sama piše:

»Pretekli teden sem pričela z malo skrivnostjo. Vendar sem v petek in v soboto že na njo pozabila. Ta teden sem zopet pričela. Pravzaprav je vaja lahka. Vendar so žrtve, tihe, nepoznane drugim, ki spremljajo to delo in jaz jih rade volje prenašam. V duhovnem življenju se čutim bogatejšo, zlasti odkar mi je spovednik dejal: Skrivnost svetnikov je vztrajnost. To mi pomaga, da ne omahnem.

Svojo spalno sobico je spremenila v malo kapelico, ne da bi iskala zunanosti. V vsej hiši ni videla ne razpela, ne svete podobe; v svoji sobici pa je imela blagoslovljeno vodo in vse, kar jo je napolnjevalo s svetostjo in veseljem do Boga. Kjer vlada duh božji in se srce človekovo družī v ljubezni z Bogom — tam imaš kapelico.

Klara ni bila zaprta, imela je odprte oči v svet; bila je v svetu, a ni bila od tega sveta. Dozorevala je v duhovnosti naglo, ker je bila deležna mnogo božjega solnca. Bila je pravi otrok Solnca.

Pogled na lurška svetišča.
Spredaj reka Gave, v ozadju Pic du Jer.

Na veliko.

Uspeh evharističnega slavlja v mestu Chicago ni samo v tem, da se je in se bo poživila notranja moč katolištva, marveč tudi v tem, da so se misli vsega krščanskega sveta osredotočile okrog presvete Evharistije. Katoliška Cerkev je zopet izpričala, da je večno mlada in neumrljiva, da so njeni cilji vedno isti, lepi, odrešilni, da za dosego teh ciljev ne potrebuje zemeljskih predprav, marveč prave svobode v duhu Kristusovem.

Kolikor smo do 10. julija čuli o poteku XXVIII. evharističnega kongresa, je le odmev prvih vtisov. Točneše poročilo bomo dobili od naših udeležencev pozneje. Za zdaj omenjamo samo tole:

Sprejem kardinala, papeževga odposlanca Bonzano, ki se je pripeljal skupno z nekaterimi drugimi cerkvenimi prvaki na posebnem parniku v Newyork, je bil nadvse veličasten. Zanj in za 10 vnanjih kardinalov in 30 škofov je bil pripravljen

poseben vlak; vsi vozovi so bili popleskani s cerkvenimi barvami in s primernimi simboli. Po dohodu vlaka v Chicago je bil zopet sijajen sprejem, ki se ga je udeležilo najmanj 700.000 katoličanov.

Slov. romarji so imeli prisrčen sprejem. Na pozdrav se je zbrala vsa ondota slovenska naselbina. Pri večernem sestanku sta imela nagovor oba slovenska škofa; dr. Jeglič in dr. Gnidovec. — Kongres se je pričel 20. junija. Prelep in častitljiv je bil prizor, ko so cerkveni dostojanstveniki vkorakali v stolno cerkev. V sprevodu je bilo nešteto duhovnikov, 500 prelatov in opatov, 3 apostolski prefekti in 3 delegati, 250 škofov in nadškofov, 12 kardinalov v spremstvu malteških vitezov. Slikovita različnost v zunanji opremi številnih zastopnikov vzhodnih duhovskih prvakov in arhimandritov, sirskih in rutenskih škofov je enotnost katoliške Cerkve tembolj očitno izpričevala. Cerkev, zlasti veliki oltar — je bila bajno okrašena in spremenjena tako rekoč v cvetlični log. Pri sv. maši je pel zbor najodličnejših pevcev (140); nato so se prečitala pozdravna pisma, v prvi vrsti dopis papeža Pija XI.

O mladinski slavnosti, dne 21. junija, ter o sv. maši, pri kateri je pelo 62.000 mladih pevcev in pevk, med njimi 500 zamorčkov, smo že poročali med novicami s katol. sveta. — Tudi smo že čuli, da so imeli posebna posvetovanja možje in mladeniči, posebno zopet ženstvo. Če čujemo, da je bilo povsod navzočnih do 200.000 oseb, ki je bilo zanje preskrbljeno, da so razločno slišali razprave odličnih govornikov, si lahko napravimo vsaj površno sodbo o veličini te prireditve. Če omenjamo, da je pristopilo k svetemu obhajilu okrog en milijon vernikov, bo vsakemu jasno, da evharistično slavje ni bila zunanja parada ali prireditev za radovedneže, marveč zares proslava božjega Zveličarja v presv. Zakramentu, — verska svečanost, ki naj poglobi notranje življenje.

Omenjamo, da so Slovenci imeli tudi svoja zborovanja in pobožnosti. Tudi v slavnostni procesiji so tvorili svojo lastno skupino z narodnimi nošami. Vabila na kongres so bila tiskana v 12 jezikih, seveda tudi v slovenskem.

V sredo, 23. junija, je bil združen ponos in cvet katoliške Amerike; srednješolska mladina in visokošolci. Nič manj kot 60.000 se jih je odzvalo povabilu. Njih

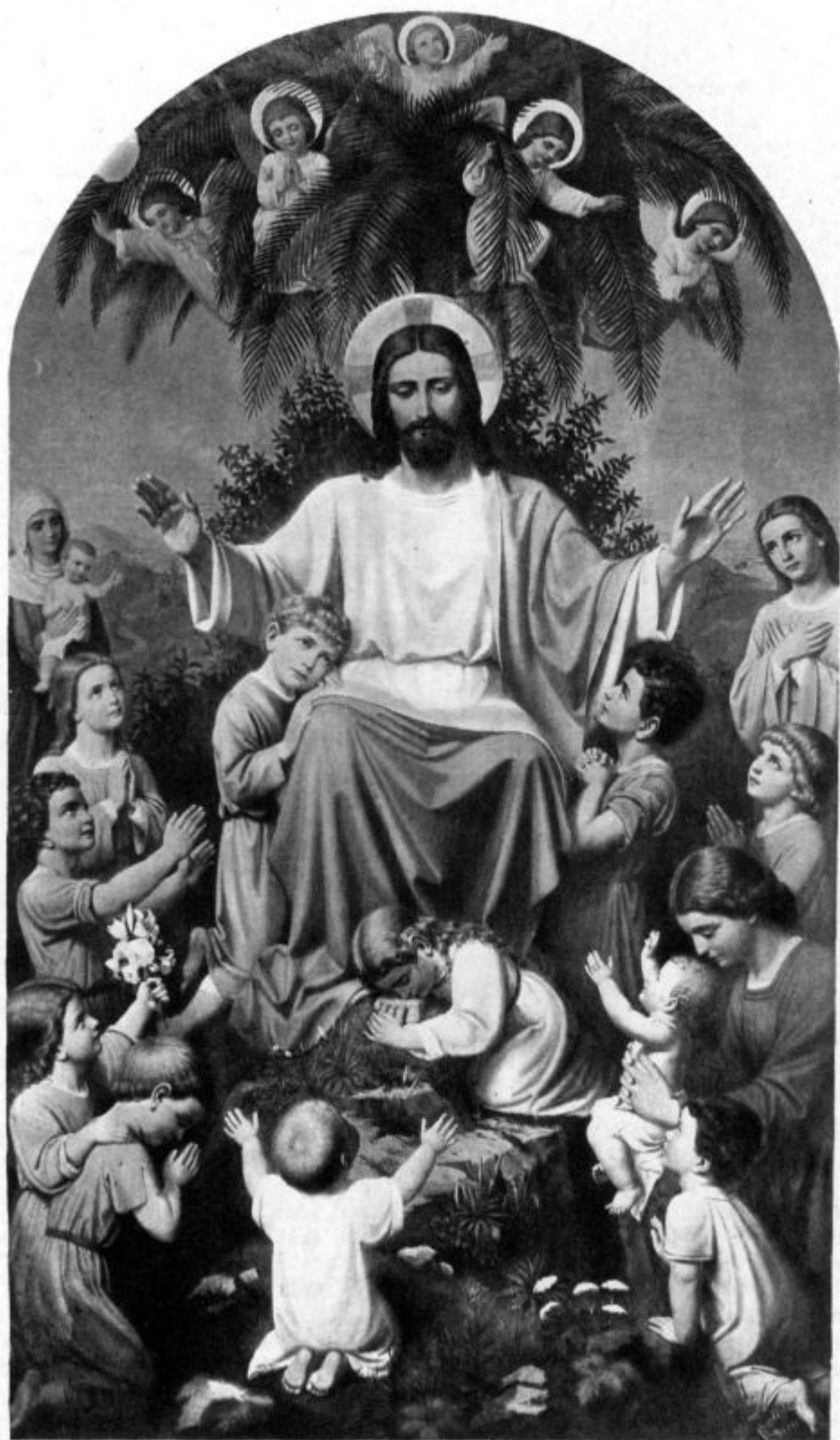
pevski zbor (30.000) je nastopil pri sveti maši, ki jo je opravil pomožni škof iz Chicaga Msgr. Hoban.

Veličasten je bil zaključek kongresa. Množica, ki se je udeležila sklepne procesije, je gotovo presegala milijonsko število. Po novih, nalašč za to prirejenih cestah, je neprestano vozilo na tisoče avtomobilov v Mundelein, kjer se je po zadnji maši kardinala Bonzano razvrstila evharistična procesija. V srebrnozlati, en meter visoki monštranci, izdelani v Rimu, je nosil kardinal-legat Najsvetejše po poti, ki je bila vsa posuta s cvetjem. Oblaki kadila so se dvigali v zrak. V sprevodu so bile vse mogoče narodne noše iz vseh delov sveta; v vseh jezikih so se pele hvalnice Kristusu Kralju. Bili so to nepopisni prizori in vtisi. To sveto razpoloženje je motil le vihar, ki je nastal, ko je procesija prehodila že tri četrtine poti. Kljub temu se je slavnost zaključila na cilju v cerkvi, kjer je kardinal podelil množicam sv. blagoslov z Najsvetejšim.

V procesiji so se vrstile skupine, sestavljene po narodnostih z alegoričnimi znaki na slavnostnih vozovih. Otvorili so spreved bogoslovci, ki so imeli svojo lastno godbo. Nato je prišla nemška skupina, zastopstvo policije iz Newyorka, slavnostni voz. Temu je sledil indijanski oddelek, litavsko zastopstvo, godba, slavnostni voz, Kolumbovi vitezi; nato so se razvrstile: slovenska, slovaška, hrvaška, belgijska, ogrska skupina, vmes seveda godbe in slavnostni vozovi, predstavljajoči širjenje sv. vere, razsvetljenje sveta potom krščanstva i. dr. V nadaljnjih četah so bili Poljaki, Čehi, Italijani, Francozi, Španci, Maltežani, Kitajci i. dr. Tem nešetim skupinam so se pridružili še semeniščniki, redovniki, duhovniki, prelati, škofje, nadškofje in končno kardinali. Vsa pot, kjer se je vrstila procesija, je dolga 5 km. Dve uri je trajalo, preden je mogel kardinal, ki je nosil Najsvetejše, od ogromnega oltarja naprej iti. Pet ur je minilo, preden je ob sklepu procesije mogel blagosloviti ogromne množice, ki jih je po polurnem viharju zopet ogrevalo toplo solnce.

Sv. oče Pij XI. prišteva evharistični kongres v Chicagu med največje triumfe katoliške Cerkve. Naj bi to zares nepričakovano povečanje evharističnega Zveličarja odmevalo še dolgo po vsem svetu.

C.

Jezus, prijatelj otrok.

Iz tujine za domovino.

J. Kalan.

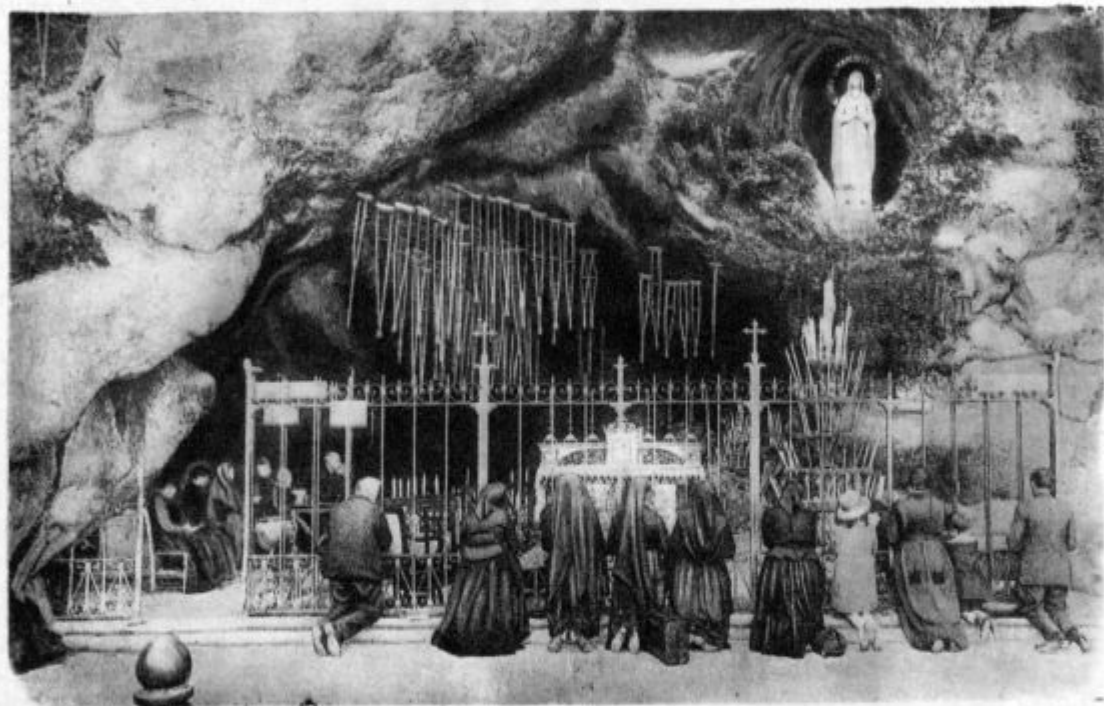
(Dalje.)

2. Romanje v Ahen.

Iz Kolina do Ahena se vozi z navadnim vlakom dve uri. Bilo je ravno čas zrelega žita in žetve. Svet, po katerem sem se vozil, je skoraj čisto raven, le sem pa tje malo vegast. Na desni in levi so bile videti velike vasi ali tudi mala mesta, ki se iz njih dvigajo velike cerkve in visoki zvoniki. Po polju je bilo vse polno zrelega žita, deloma tudi že požetega in zloženega v kupe; kajti kozolcev ni videti nikjer drugod po svetu, razen na

stolico. Tu so več stoletij kronali nemške kralje.

Ahen je zelo katoliško mesto. »Urbs catholicissima — najbolj katoliško mesto,« je menda rekel papež Leon XIII., ko je bil še papežev nuncij v Belgiji in je od tam enkrat Ahen obiskal. — Samostojne škofije pa v Ahenu ni, marveč spada pod Kolin. Pač pa imajo v Ahenu kolegijatni kapitel, kakor pri nas v Novem mestu. Kanonikov je kakih 6 do 8, na čelu jim prošt. A ahenski prošt je po-

Lurška votlina.

Slovenskem. Ljudi nisem videl na polju skoraj nič; pa je bilo pri lepem dnevu od 8 do 10 dopoldne. Kako vendar polje obdelajo, če jih na polju skoraj nič ni, tako sem se spraševal in si ubijal glavo! Ali se kar samo naredi, ali kali? Seveda si pomagajo s stroji, a tudi teh nisem videl. Tako da še danes ne vem, kako na tem širnem polju žito požanjejo in pospravijo.

Mesto Ahen stoji čisto na zahodni meji nemške države. Kmalu onstran mesta zadevajo skupaj tri države: Nemčija, Belgija in Holandija. Ahen ima slavno zgodovino. Že v rimskih časih je bila tu naselbina. Cesar Karel Veliki pa je izbral Ahen za svojo pre-

svečen tudi za škofa. Kolinska škofija, ki šteje tri in pol milijona duš, ima namreč nadškofa, ki je obenem kardinal, in dva pomožna škofa; eden od teh je v Ahenu. Prošt in pomožni škof ahenski je zdaj dr. Straeter, prej župnik v mestu Krefeld, ki je prvi vpeljal v svoji župniji »apostolstvo mož« in o tem spisal tudi celo knjigo.

Stolna cerkev v Ahenu je posebno znamenita in častita. Glavni, srednji del, visok osmerokot, je sezidal Karel Veliki; torej je star že 1100 let. Prezbitarij, izredno velik, je iz poznejše dobe, okoli leta 1400.; ima pa največja okna od vseh cerkva v Evropi, visoka po 27 metrov. Sploh se ta cerkev zelo

razlikuje od drugih cerkva. Pridanih ima več različnih kapel, med katerimi je bila svoj čas tudi slovenska kapela. Ali danes tista kapela še stoji, nisem mogel natančno dognati; pa o tem bom pisal še prihodnjič.

Na Karla Velikega je v Ahogu in posebno v stolnici in okoli nje polno spominov. Tik cerkve je velika kapela — »Pfalzkapelle« jo imenujejo; to je Karlova grobnica. Njegova rakev, bogato okrašena, stoji prosto, na vzvišenem mestu sredi kapele. Karel Veliki je bil Cerkvi z vsem srcem vdan in je vneto razširjal krščansko vero. S tedanjima papežema Hadrijanom I. in Leonom III. je bil v najboljšem prijateljstvu. Leon III. ga je leta 800. med polnočnico v lateranski cerkvi v Rimu kronal za rimskega cesarja. Karel je takrat pri sveti maši sam pel evangellj, kakor ga poje dijakon. — Očitajo mu, da je vero razširjal preveč s silo, z mečem, z vojskami. Mogoče res. Mogoče pa tudi, da mu delajo krivico; kajti nemški poganski rodovi, s katerimi se je vojskoval, Sasi, Frizi in kakor so se še imenovali, niso bili samo neverni, ampak tudi drzni in divji, so napadali in morili krščanske misionarje, ogrožali pa tudi krščansko prebivalstvo. In takih ljudi ne moreš s samim božanjem ali s samimi lepimi besedami ukrotiti. Če bi Karel ne bil nastopil, kakor je, ne vemo, če bi bila Evropa danes še krščanska, ali ne. Tudi dobro se mora včasih usiliti. Zato naj bi tudi danes svetna oblast, ki ima moč v rokah, cerkveno oblast pri njenem delu podpirala. Nekatere ljudske napake se ne dajo drugače iztrebiti kakor s silo. Med take napake štejem tudi tisto grdo postajanje med sv. mašo zunaj cerkve po Slovenskem. Ko sem hodil, dokler sem bil še doma, po raznih farah naše škofije in tudi izven škofije, je — vsaj po vojski — nisem skoraj našel več fare, kjer bi ne bilo te nesnage. Na Nemškem tega nisem nikjer opazil. Tukaj, kdor ne misli iti v cerkev, sploh blizu ne pride, ampak ostane lepo doma. Tudi tiste gneče in grdega vedenja tam doli za durmi drugod ni. Tukaj ima vsaka cerkev med božjo službo svojega reditelja, — »švajcar« mu pravijo; — velike cerkve jih imajo še po več. Oblečen je prav častljivo v dolgo rdečo haljo, na glavi rdečo

Granacci:

Marija v nebeški slavi.

kapo, v roki pa nekako žezlo: visoko in debelo, izrezljano in okrašeno palico, s katero počasi stopa po cerkvi in opomni in uredi, kjer je kaj potreba. Otroke pa redno in stalno nadzorujejo učitelji in učiteljice, ki sedijo vedno v prvi klopi. — Kako bi potrebovali takih rediteljev tudi po slovenskih cerkvah! Kjer je veliko ljudi skupaj in hočejo imeti red, mora biti nekdo, ki ga dela; sam se ne bo naredil. Da bi se napravil red pred cerkvijo, k temu bi pa morala pomagati svetna oblast, županstva, ki so pri nas prva policijska inštanca.

Karla Velikega časte celo kot svetnika. Toda cerkev ga ni nikoli proglasila za takega, — takrat še ni šlo to natanko po paragrafih — ampak (z dovoljenjem škofov) ga je ljudstvo samo začelo častiti kot svetnika. Če ni svetnik ravno v prvih vrstah, vsekako ima velikanske zasluge za Cerkev božjo. Ves Ahen priča o njegovi verski gorečnosti.

(Dalje.)

Junij 1926 — junija 1927.

Leto sv. Alojzija! 31. decembra letos preteče 200 let svetništva angelskega mladeniča Gonzaškega. Čast oltarja mu je podelil papež Benedikt XIII.; med blažene je bil pa pristet že l. 1605, torej 14 let po smrti. Ker je katoliška cerkev dala mladini Alojzija kot zaščitnika in vzornika, bodo vsi ljubitelji mladine: duhovniki, starši, učiteljstvo — kar je dobrega — Alojzijevo 200letnico proslavljali tako, da bodo osobito mladeniče ogreli ob žarkih, ki odsevajo od Alojzijeve notranje lepote. Naj se Alojziju približa vsa naša mladina v krščanski značajnosti, v pravem pojmovanju življenja; naj skrbi predvsem za ono krepost, ki je bila Alojziju vodnica.

Slava, čast in ponos svete katoliške Cerkve so osobito njeni sinovi in hčere, ki so dosegli svetništvo; kajti edinole sv. mati katoliška Cerkve je s svojim božjim naukom in s svetimi zakramenti odgojila svetnikov na milijone. In koliko jih je med njimi, ki se svetijo kakor zvezde na nebu, ki zbujajo občudovanje vsega sveta: Tu strmimo nad orjaško darovitostjo in učnostjo sv. Tomaža Akvičana; tam občudujemo čistost in junaštvo nežne device Agneze; zdaj slavimo serafsko ljubezen sv. Frančiška Asiškega, pa zopet tiho trpljenje in bogovdanost sv. Elizabete. V tem letu jubileja nam bo pa plavala pred dušnimi očmi ljubka podoba knežjega sina v obleki zatajevanja in v tihoti samostanske celice,

pa tudi v junaštvu odločne, železne volje. Na srčnem vrtiču tega angelskega mladeniča dehti in krasni lepoti lilija neomadeževane krstne nedolžnosti, blestečočista in sveža v mladem jutranjem solncu božje milosti. Kakor posvečena zlata monštranca je to deviško srce, ki je poznalo samo eno ljubezen: Jezusa in Marijo!

Katoliška mladina! Na smrtni postelji okusi bolnik največ tolažbe v spominu, da je preživel mlada leta neoskrunjen na duši in telesu.

Brezmejna je bila ljubezen Alojzijeve do božjega Zveličarja v tabernaklju. Še kot deček je klečal po cele ure pred oltarjem Najsvetejšega ter točil solze ljubezni pri prvem, pri drugem; pri vseh obhajilih. Enako se je ogrevalo njegovo srce v ljubezni do nebeske Matere. Ni čuda! Čiste duše so si sorodne.

Tiho, skromno, ponižno je živel naš svetnik v domači hiši. Kot redovnik želi le, da bi se mogel poniževati: Hoče, da mu dajo ponošeno obleko, da mu odkažejo najslabšo sobico, da bi mu naložili najnižja opravila. Vzemí vsakdo vsaj drobtino od te gore popolnosti in svetosti!

Sv. Alojzij! Izprosi nam vsem, posebno pa naši doraščajoči mladini, lilijo neomadeževane čistosti, rožo goreče ljubezni božje, vijolico bogoljubne ponižnosti. In ob smrtni uri — o sv. Alojzij — nikar nas ne pozabi!

Naši vzori.

Luč vseučiliške stolice.

Upati je, da bodo mogli v doglednem času tudi vseučiliški profesorji enega svojih tovarišev pozdraviti kot blaženega, namreč bivšega učitelja rimskega prava na vseučiliščih v Messini, Modani in Paviji: Contardo Ferrinija. Ta sloviti učenjak je umrl 17. okt. 1902, star šele 43 let. Toda že l. 1909. se je pričel proces za njegovo proglašenje blaženim. Pij X. je takrat izjavil: »O, v kako veliko srečo bi si šteli, če bi nam bilo dano, povišati vseučiliškega profesorja do časti oltarja; to bi bil gotovo krasen zgled za ves svet.« — Ferrini je bil prav tako odličen kot profesor in kot katoličan. Spisal in objavil je 244 znanstvenih del in razprav. Njegova predavanja so bila ne le

učena, marveč tudi privlačna; svoje poslušalce je znal prepojiti z občudovanjem in ljubeznijo; pri tem je pa imel posebno spretnost, da je gotovo dobil kakšno priliko, ko je mogel tudi apostolsko vplivati na nje. Občudovanja veliko nadarjenost je imel za jezike. Poleg materinščine je prav tako gladko govoril tudi grški, nemški in latinski jezik; popolnoma je obvladal francoščino, angleščino, španščino; čital je pa lahko v holandskem, hebrejskem, sirskega jeziku spisane knjige. Proforsko službo je dobil že s 25. letom. K sv. temu obhajilu je šel vsak dan. Držal se je točno dnevnega reda, v katerem so imele verske vaje prvo mesto. Njegov spovednik, jezuit o. Kri-

stian Ludovik, je mogel po njegovi smrti pod prisego izjaviti, da je živel Ferrini med svetom kakor svet redovnik poln hrepenenja po krščanski popolnosti, hkrati pa je bil vzor preprostosti. Oženil se ni, ker se je navduševal za evangelijske svete. Kakor papež Pij XI. je bil tudi Ferrini navdušen prijatelj gora. Dne 19. febr. so v škofijski palači v Milanu zapečatili listine začetnega procesa ter jih poslali v Rim. 4. marca so pa odprli grobnico Ferrinijevo

ob navzočnosti uradnih oseb, njegovega spovednika, bratov in sestra, zdravnikov in notarjev. Po običajni zaprisegi so odprli krsto ter videli, da je bilo truplo popolnoma nedotaknjeno, pač nekoliko mumificirano. Obleka je zgubila nekoliko barve.

Ferrinijevo življenje jasno priča, da se znanost in vera lepo ujemata, združujeta in izpopolnjujeta, ter da more katoliška Cerkev v vseh poklicih vzgajati prave svetnike.

LISTEK.

Od satana k Bogu.

Adolf Retté — A. Kopitar. (Dalje.)

Pa glejte in strmite: zdelo se je tedaj, da nikdar več ne pridem do jasnosti, kajti celo gozd je zame utihnil! — In ta trenutek je izbral Sveti Duh in mi drugič zapičil v srce zlate puščice milosti.

Spominjam se tistega dne, kakor da sem še v njem: bilo je v začetku meseca junija 1905. Ves teden sem preživel silno neredno. Tisto jutro sem šel pod drevesa, bil sem ves čmeren in vest me je silno grizla. Stopal sem po stezi, ki se od križišča pri »Osmeropotju« vije proti »Gorski votlini«. »Nebeško komedijo« sem vzel s seboj in čital, najbrže že desetič, prve speve »Vice«.

Preden nadaljujem, moram posebej označiti, da sem doslej ta čudoviti spev prebiral kakor kako sijajno pravljico duhovitega pesnika. Mogoče — in celo verjetno je — da so mi ti verzi, ki so vsi prešinjani z milostjo, brez moje vednosti oplodili najbolj skrite koticke v duši. Toda o tem nisem imel pojma in sem mislil, da čutim le čisto književni vpliv.

Bil sem pri tisti točki, kjer Dante in Virgilij pravkar zapustita pekel in se ustavita na obali skrivnostnega morja, v podnožju Vic.

Tukaj naj navedem, kako Dante pripoveduje:

Nek svit — o da ga še kdaj vidim! —
zamiglja mi,
drveč prek morja tak, da tekmovala
zaman bi jata ptic ž njim nad vodami.

In ko pogledal proč sem bil le malo,
pričakujoč od mojstra pojasnilo,
je tisto tam še bolj mi zasijalo.

Potem se z desne, leve zgor jasnilo
je nekaj belega; in belo progo
oko tud spod je kmalu zapazilo.

Marijina podoba, ki jo je pokojni škof
A. M. Slomšek posebno častil.

Doslej je mojster moj bil molčal strogo;
spoznavši pa v belini zgoraj — krili
in kdo vrši krmarjevo nalogo,

mi vzdihne in: »Poklekni brž!« me sili.
»Glej, angel božji je! Brž roke skleni!
Še drugi bodo temule sledili.

Sedanji ljubljanski škof Msgr. Schöpfer.

Kar vstvaril, glej, je človek premeteni,
prezira on: brez vésel, jader — pelje
na krilih zgolj k obali se megleni.

Kako jih proti nebu, glej, razpel je!
Kak zrak mu večne režejo peroti!
Nesmrtne so, noben jih čas ne zmelje!

In čim je nama bliže plul nasproti
ta božji ptič, tem bolj se lesketal je.
Kako bi moglo zreti vanj okó ti?

Povesil sem pogled, a on pristal je
s tak brzim, lahkim čolnom, da se zdelo,
da nad vodo, ne v vodi, pridrčal je.

Na krmi stal krmar je božji smelo
in blaženost v očeh se mu je brala;
duhov nad sto je v ladjici sedelo.

»In exitu Israel« — en glas zagnala
je truma vsa ter psalm začela peti
in ga do konca je nadaljevala.

Potem nad njimi križ je storil sveti —
in zdajci vsi planili so k obali;
nazaj sem videl njega odbrzeti.

(Prevel J. D.)

Kakor vemo, je Dante v teh verzih hotel
naslikati radost vernih duš, ki se veselijo,
ker se v vicah očiščujejo grehov in po pre-
stani pravični pokori zaslužijo sedež v raj.

Kaj se je tedaj vršilo v meni? Zona me
je spreletela po žilah in začel sem se tresti
po vsem životu. Knjiga mi je pala iz rok in
nasloniti sem se moral na bukovo deblo. Bil
sem kakor omamljen po neki notranji svet-
lobi. Zazdelo se mi je, da so se razpršile črne
megle, ki so zastirale temno ozračje v moji
duši. Ne vem katera silna in radi tega bo-
lestna svetloba mi je pokazala, kako mi pre-
grehe kakor krastače ždijo v mlakuži mojega
srca. Kesanje in obenem neizrekljivo veselje
me je vsega prevzelo.

Tedaj sem izustil prav te-le besede: Kaj
pa, če je tako vzvišeno navdihnjenje dokaz
za resnico? Morda ima prav katoliška vera,
ki sem jo tolikokrat zasmehoval, ko trdi:
»grešnik, ki se kesa in z veseljem sprejme
pokoro za svoje grehe, na ta način zasluži, da
gre v nebesa? ... Toda če je v teh verzih
kaj več ko sijajno mamilo, bi se jaz lahko
opral in zveličal? ... Toda tedaj, toda tedaj
bi pa res bil Bog? ...

Nekaj minut sem bil izven sebe. Nato
sem povzel: Oh, kolika sreča zame, če je
res Bog!

Nenadoma, kakor če se zberejo oblaki,
se mi je v duši stemnilo. Rezek glas, kakor
ga nisem nikdar čul, se mi je dvignil in mi
del: »No, ubogi sanjač, na take limanice greš?
Vse skupaj ni nič res! Prav za prav predobro
veš, da je katoličanstvo le črvena bajka.
Norec bi bil, ako ga prenehaš zasmehovati.«

Gotovo, gotovo! sem odvrnil. Toda, kar
sem pravkar doživel, je vendar silno čudno.

Pobral sem knjigo in sem se sprehajal
dalje. Bil sem tako vznemirjen, da ne morem
povedati. Ponavljal sem si: Je li? je li?

In vselej, kadar sem te tesnobne besede
razločno izgovoril, je rezki glas — ah, ko-
liko dni sem ga moral še poslušati — vzklik-
nil: »Tepec, dvakratni tepec! Rajši naredi

nekaj verzov na čast gozdnim vilam!...« In dušo mi je spreletel mračni krohot, ki sem ga čul tisto noč po svojem predavanju.

Vendar se nisem dal zapeljati, da bi se šalil s tako novim vtiskom. Srce mi je navdajala nenavadna sladkost, z druge strani sem pa ječal v neki pretresljivi bojazni, da me obdaja nekaj neznanega, groznega. Tedaj sem

zapazil, da so mi lica orosile solze, o katerih nisem slutil, da so mi privrele.

V takem dušnem stanju sem se vrnil domov, kjer sem tako molčal, da je črnooka ženska, ki bi se bila rada pričkala, osupla, ker ji nisem odgovarjal, kakor po navadi, s ploho psov, ampak sem rajši molčé skomigaval z rameni.

DRUŽBENI GLASNIK

Dekliški tabor

v Prečini pri Novem mestu.

Na sopraznik Obiskanja Matere božje 2. julija je bil v Dol. Straži dekanijski shod deklških Marijinih družb. Za ta pomenljivi dan so dekleta prav lepo okrasila ljubko cerkev, ki je posvečena Marijinemu Vnebovzetju. Glavni oltar je bil ves v svežem cvetju. Po steni se je vil v sedmih lokih velik venec; izpod stropa pa so na štiri strani viseli venci, da je bilo videti, kakor da Marija venča svoje varovanke, ki prihajajo k Njej od vseh strani sveta. Dasi je vse dni prej deževalo, je bilo ta dan jako lepo vreme. Več kot 400 Marijinih deklet je prihitelo v Dol. Stražo, največ iz domače, mirnapeške, vavtavaške in šmihelske župnije. Dekanijski voditelj kanonik Porenta je imel pridigo in sv. mašo ob ubranem petju domače družbe. V pridigi je g. voditelj opozarjal, da je Marijina družba biser vseh družb in društev. Ta biser bo tem lepši, ako se bodo družbenice odlikovale po pobožnosti in zatajevanju. Po sv. maši je bil deklški tabor na prostoru pred cerkvijo. Zborovališče je bilo okrašeno z mlaji. Med njimi je bil eden visok nad 20 metrov. Postavili so ga fantje v znamenje spoštovanja do deklet v Marijini družbi. Pred hišo je bil napravljen okrašen govorniški oder. Pri zborovanju je nastopila iz domače družbe Ana Tomič, ki je povedala, da mora dekle, ki hoče biti dobra hčerka Marijina, ljubiti Jezusa kot ga je ljubila Marija. To ljubezen pa kaže s tem, da pogosto prejema sv. obhajilo, rada hodi že pred službo božjo v cerkev počastit sv. Rešnje Telo, da krasi s cveticami oltarje in skrbi tudi za lepoto cerkvene obleke. — Prednica

Jožefa Parkelj je opozorila zborovalke, naj nikoli ne pozabijo, da spadajo pod Marijino zastavo. Marijina družba nudi silno mnogo prijetnega veselja, dočim pa je konec posvetnega razveseljevanja navadno — pogorišče nedolžnosti in srčnega miru. Družbenica, ki je obljubila pri sprejemu zvestobo Mariji, nato pa zvestobo prelomi, je pohujšljivka; ne sodi ji več Marijina svetinja, ampak mlinski kamen na vrat. — Neža Rifelj je opozorila na Marijino gorečo željo, da tudi pogani in krivoverci spoznajo Jezusa in njegovo sv. Cerkev. Zato naj družbenice z molitvijo, miloščino in širjenjem misijonskih listov delajo za zveličanje neumrljivih duš. — Iz mirnapeške družbe je nastopila Franciška Slak, ki je prav lepo poučila, da naj to, kar kje kaj lepega beremo ali v pridigi slišimo, tudi zapišemo in večkrat preberemo. — Iz šmihelske družbe je govorila Ana Trškan, ki je tudi priporočala vneto za vnanje misijone in za pogostno sveto obhajilo. Pripomnila je, naj bodo družbenke vzor dostojne in preproste obleke, ter naj odločno zavračajo grešno modo. — Nato je nastopil župnik iz Vavte vasi. Povedal je pretresljiv dogodek. Družbenici se je zahotelo po posvetnem razveseljevanju, plesu in grešnem znanju. Izključena je bila iz družbe, nato je pa svetinjo na vrtu zakopala in hodila na plese. Zbolela je na jetiki. V boleznih je bridko objokovala svojo lahkomišljenost in vsa dekleta milo rotila, naj nikoli ne poslušajo zapeljivcev. — Zaključni govor je imel domači g. voditelj; primerjal je Marijino družbo

bojni organizaciji, ki se vztrajno in odločno ustavlja brezboštvo, razuzdanosti, pijančevanju, obrekovanju itd. V gotovih mejah smo lahko moderni v obleki, ne smemo pa modernosti počenjati z g o l o k o ž o. Napol nag okrog hoditi ni moderno, ampak je to star greh nečistosti in znak razuzdanosti. Moderno je, kar je dostojno in ne žali čuta sramežljivosti. Mo-

derno je živeti in delati za čast božjo in Marijino ter za zveličanje neumrljivih duš.

Končno je dekanjski voditelj zaključil zborovanje z željo, da navdušenje, ki nas je prevzelo pri tem zborovanju, nikoli ne mine, napake pa za vselej zginejo. — Po zborovanju in litanijah smo se razšli z željo, da se čim prej zopet snidemo na skupnem taboru.

Po sveta

Alojzijeve slavnosti na evharističnem kongresu v Chicagu. Drugi dan kongresa, 21. junija, je bil god našega slavljenca. Ta dan je bil določen kot mladinski praznik. 62.000 učencev in učenek katol. župnijskih šol je pevalo pri slavnosti maši na stadionu velikega parka. Hkrati so bili tudi obhajani. Gotovo nepopisen prizor! Če je v Ameriki mogoče, ali bi se ne dale tudi pri nas prirediti podobne Alojzijeve proslave!

Sv. oče papež Pij XI. je imel 31. maja 69. rojstni dan. Njegovo zdravje je izredno povoljno. V 70. letu izgleda kakor šestdesetletnik.

Jubilejne svečanosti sv. Franciška Asiškega se prično 31. julija o polnoči. Po veliki sv. maši papeževega zastopnika kardinala Merry del Vala zažore med procesijo z Najsvetejšim po vsi Umbriji kresovi. Vlada namerava sv. Franciška proglasiti za patrona Italije.

Kardinali na kongresu v Chicagu. Omenjali smo že, da se je evhar. kongresa udeležilo 12 kardinalov, in sicer: Papežev odposlanec kardinal Janez Bonzano iz Rima; trije kardinali Združenih ameriških držav, namreč O'Connel iz Bostona, Hayes iz Newyorka, Jurij Viljem Mundelein iz Chicaga (sin nemške družine, rojen v Newyorku l. 1872.), francoska kardinala Dubois iz Pariza in Charost iz Rennesa, dalje španski kardinal Reighy Casanova iz Toledo, Faulhaber iz Monakovega, dr. Piffl z Dunaja, Csernoch iz Grana (Budimpešta), Bourne iz Westminstera v Londonu in O'Donnel, primas irski.

Novo versko življenje se pričinja v Rimu. Na praznik sv. Reš. Telesa so imeli Rimljani

zopet svečano javno procesijo, kar se ni zgodilo že od l. 1870. dalje. Navzoči so bili tudi vojaški in fašistovski oddelki. Cerkve, hiše, palače so bile okrašene s preprogami in cveticami, in sicer karmoč zanimivo. Vso pot je z oken kar deževalo dehtečih cvetic na sprevod. Najsvetejše je nosil kardinal Verde. Po zadnjem blagoslovu so spustili nebroj belih golobov, ki so se dvignili proti nebu; mladina je imela pa pripravljenih na stotine balončkov s primernimi napisi v slavo presveti Evharistiji. Po šegi južnih narodov je končno zaoril med verniki vzklík: »Evviva il Gesu!«

Tudi ni vsak dan... V neki francoski župniji je obhajal župnik Bertrac zlatomašni jubilej, in sicer prav na dan, ko je njegova mati dosegla starost sto let. Zena — tako poročajo — je še dosti čvrsta ter je prejela ta dan v cerkvi ob ogromni navzočnosti vernikov iz rok svojega sina sv. obhajilo.

Še z večjim sijajem nego lani, se je izvršila procesija sv. R. Telesa (na Telovo) v Berlinu. Razvrstila se je po ulicah okrog cerkve sv. Hedvike. V sprevodu je korakalo tudi 15 dijaških združenj. Za Najsvetejšim so šli trije državni ministri, med njimi kancler Marks.

Proti nenravnim knjigam in spisom je imel več pridig o. Leonardo Daprato v Florenci. Ob sklepu so se meščani tako razvneli gneva proti javnemu pohujšanju, da so nanegli skupaj celo grmado nenravnih knjig ter jih sežgali med popevanjem Marijinih pesmi.

Nenavaden pojav. V kraju Konnersreuth (Nemčija) živi 26 letna hči nekega krojača, Terezija Neumann, ki je bila pet let slepa in hroma, pa je vsled priprošnje sv. Male Terezije nenadoma ozdravela. Nato je pa dobila stigmata t. j. krvave znake petero ran. Vsak dan pride nešteto radovednežev, da se pričajo o čudoviti prikazni. Rane je dobila nenadoma letos na veliki petek. Deklica je

skromna, tiha, bledega obličja. V cerkev hodi vsak dan le s težavo; ob petkih pa ostane v postelji. Cerkevna oblast še ni izrekla sodbe — zato poročamo o tem pojavu le kot kronisti.

1870—1926. Od 1870. leta dalje se do letos še ni dogodilo, da bi bili višji častniki italijanske vojne oblasti navzoči v zasebni kapeli sv. očeta pri sv. maši. Na rojstni dan (31. maja) je opravil sedanji papež Pij XI. v svoji zasebni kapeli sv. mašo. Med udeleženci so bili tudi generali Cadorna, Giardino in Alberti. Po sv. maši so bili predstavljeni svetemu očetu.

Čudo sv. Januarija se je obnovilo tudi prvo nedeljo v maju. Sv. Janurijski zaščitnik neapoljskega mesta, kjer imajo v stolni cerkvi spravljeno posodico strjene krvi sv. Januarija. Kardinal Sanfelice je opravil ta dan kratko molitev v kapeli; nato je odprl posodico, v kateri sta dve stekleničici s strjeno krvjo. Kri je bila črna in trda. Črez tri minute se je pordečila in postala tekoča in gorka. Kakor običajno, so tudi topot naznanili čudež s topovskim streljanjem. Ko je ogromna množica opazila, da je kri jela vreti, je nastalo med njo velikansko navdušenje. Med opazovalci je bil tudi prestolonaslednik Humbert.

Predolgo so francoski katoličani trpeli, da so jim nasprotne stranke uničevale in s silo zatirale versko in cerkveno življenje. Končno se je nekaterim odločnim katoliškim voditeljem posrečilo, da so zgibali speče množice za krepak odpor. Neprestano poročajo njih časopisi o velikih shodih, ki na njih zahtevajo tisoči udeležencev, da se spoštujejo pravice katoličanov, da se odpravijo tako zvane lajiške postave, t. j. postave zoper verstvo, zoper katoliške šole in redove, da se vpоставijo zakoni v varstvo družin itd. Na shodih, ki se jih udeležujejo samo moški, se zberejo ogromne množice katoličanov. V mestu Lille jih je bilo 80.000; v Niortu 15.000, v Alançonu 18.000, v Vienne 20.000, v Cambraiu 25.000 itd.

Na bolje... Na Portugalskem se opazuje vsestranski verski preobrat. L. 1911. je prokoroval protozidar predsednik Costa, da bo v dveh rodovih konec katoliške Cerkve. Res so skušali njegovi pomočniki zatreti vse, kar je verskega; duhovnike so obsojali in zapirali v ječe ali jih pa tirali v pregnanstvo. Nikdo se ni smel prikazati na ulici v duhovski obleki. In zdaj po 14 letih? Cerkev ni mrtva, ampak se iznova probuja. Veliko govorjenja je povzročil veliki portugalski pesnik Junqueio, ki se je zopet povrnil v Cerkev, dasi je poprej razpečaval med množice strupene spise, v katerih se smeši Cerkev. Sledila je njegovemu zgledu cela vrsta učenjakov, pisateljev. Udeležba pri duhovnih vajah je čedalje številnejša, in sicer iz vrst odličnih mož. Na vseučilišču v

Coimbri spoznavajo skoraj vsi profesorji in dijaki pogumno svojo vero.

Veliko zborovanje (65.) katoličanov iz Nemčije bo letos v mestu Breslau (Vratislava) od 21. do 24. avgusta. Kardinal Bertram je zastavil ves svoj vpliv, da se bo ta velik kongres izvršil s kar moč sijajnim uspehom.

Škofo Pasenci iz Trivento v srednji Italiji je nedavno vlak povozil. Peljal se je z avtom na vizitacijo (obisk) svojih župnij. Pri tej priliki je povozil brzovlak njeega in njegovega potnega spremljevalca-tajnika. Bila sta takoj mrtva.

Marijina podoba na severnem tečaju. Amundsenovo zračno ladjo »Norge«, ki je priplavala na severni tečaj, je vodil italijanski polkovnik Nobile. Pred poletom je papežu Piju XI. razložil vse podrobnosti nevarne vožnje. Pij XI. se je močno zanimal za načrt ter je izročil drznemu preiskovalcu podobo lorentanske Matere božje, ki jo je sam blagoslovil. Nobile jo je vzel s seboj v zračno ladjo. Tako je bilo prvo versko znamenje na severnem tečaju — kip Marije.

Versko-misijonski dan. V Celju se je zbralo 1. julija t. l. okrog 100 duhovnikov lavantinske in ljubljanske škofije. Odzvali so se vabilu načelstva »Misijonske zveze za duhovnike«, ki je oskrbelo, da so se udeleženci po temeljitih misijonskih razpravah nanovo ogreli za toli potrebno misijonsko udejstvovanje ter za razširjenje misijonske misli med slovenskim ljudstvom — po geslu: »Misijonska gorečnost je barometer katoliškega mišljenja.« — Duša misijonskega gibanja med Slovenci, vseuč. prof. dr. Ehrlich, ki je omogočil to prekoristno celodnevno zborovanje združeno z dopoldansko in večerno pobožnostjo v lepi kapeli čč. šš. sester v Celju, je predlagal za predsednika pri posvetovanjih prelata in stolnega dekana mariborskega dr. Tomažiča, ki je svojo nalogo jako spretno izvršil. Med govorniki omenjamo na prvem mestu dekana ribniškega Antona Skubica, ki je v krasni razpravi dokazal, kako važna je duhovska misijonska zveza za prospah misijonstva ter pokazal pot, kako naj deluje in se razvija. — Prefekt Krošl je v navduševalnem govoru podal razloge, zakaj morajo vsa naša prosvetna — ne le verska — društva sodelovati za misijonsko misel; hkrati je dodal navodila, kako naj bi se to izvrševalo. Prof. dr. Trdan je pa s tem, da je orisal vztrajno, žilavo in ogromno delo krivovercev-protestantov na misijonskem polju, vse nav-

zoče prepričal, kako velika in obsodbe vredna brezbriznost v tem oziru se najde prav dostikrat med sicer dobrimi katoličani. Protestanti na Švedskem, v Ameriki, v Nemčiji, zapuščajo nemalokrat v svojih oporokah milijonske zneske za širjenje misijonstva. Kdaj čujemo kaj takega iz vrst katoliških bogatašev!

Udeleženci celjskega misijonskega zborovanja bodo ponesli v svoj delokrog novega ognja in misijonskega navdušenja. — Najmanj pa, kar se gotovo v vsaki župniji brez truda in brez znatne obremenitve lahko stori in doseže, je vpeljava »Dejanja sv. Destinista«. Mladina se da tako hitro ogreti in razvneti v te namene. Sama sebi si kaj pritrga, ali pa poprosi starše za mal prispevek; — tako se udeleže svetovnega misijonstva tudi taki, ki bi sicer ne žrtvovali nobenega vinarja za širjenje kraljestva Kristusovega. Toda — doslej je v ljubljanski škofiji le ena tretjina župnij, kjer se že šolska mladina potom Destinista vnema za misijonsko udeležbo. V lavantinski škofiji je bilo v tem oziru do zadnjih let še slabše; gre pa hitro na bolje.

Misijonskega zborovanja se je udeležil tudi lavantinski škof dr. A. Karlin, ki je opravil sv. daritev in s toplimi besedami bodril zborovalce za misijonsko gorečnost.

Takih nam manjka! V nedeljo, 11. julija, se je preselil v boljšo domovino znani slovenski pisatelj in gimnazijski ravnatelj, svetnik dr. Fr. Detela. »Slovenec« mu je posvetil obširno obsmrtnico kot velikemu pripovedniku, kot najboljšemu učitelju in vzgojitelju, kot najblajšemu možu, kot šegavemu in hudomušnemu družabniku. Ni pa dovolj poudaril njegove globoke vernosti in njegovega krščanskega življenja. Naj omenimo samo to, da je bil rajni vsak dan pri sv. maši in največkrat tudi pri sv. obhajilu. »Sedma maša pri Sv. Petru v Ljubljani je bila njegova.« Tihi častilci Najsvetejšega so šteli tudi njega med svoje. Kolikokrat je stopil mimogrede v to ali ono cerkev, vzel molek med prste ter opravil svojo pobožnost na čast nebeški Materi. Kakršen je bil sam, taki so tudi njegovi spisi. Lepo in vzorno je vzgojil tudi svoje otroke, kar še prav posebno podčrtavamo. Naj bo vzor-možu in temeljitemu učenjaku ljubi Bog plačnik!

Novomašniki. Ker se je ljubljanski knezoškof dr. Jeglič mudil v Ameriki, je na Petrovo lavantinski knezoškof dr. A. Karlin v ljubljanski stolnici delil zakrament sv. mašniškega posvečenja bogoslovcem-četrtletnikom ljubljanskega semenišča. Posvečeni so bili gg.: Fajdiga Viljem iz Radovljice, Grims Stanislav iz škofje Loke, Nachtigal Franc iz Žužemberka, Odar Alojzij iz Boh. Srednje vasi, Švelc Anton iz Kranja. — V ne-

deljo, 27. junija, je bilo posvečenje novomašnikov lavantinske škofije v mariborski stolnici. Lavantinski novomašniki so: Boštale Anton (Sv. Miklavž n. Laškim), Jaš Karel (Št. Ilj n. Turjakom), Pivec Vinko (Špitalič pri Kionjicah), Pribožič Peter (Rajhenburg), Rataj Anton (Št. Jurij ob j. ž.), Richter Jakob (Nova štifta pri Gor. gradu), Ulaža Tomaž (Sv. Marjeta pri Rimskih Toplicah), Zafošnik Gregor (Slov. Bistrica), Weingerl Stanko (Sv. Barbara v Slov. goricah). — Slovenski novomašniki na Koroškem: Jožef Boštjančič v Št. Vidu v Podjuni; Ivan Repnik v Selah in Aleš Zechner v Žvabeku. — Goriški novomašniki: Na Petrovo so bili v Gorici za mašnike posvečeni gg.: Janez Eržen iz Cerkna, Anton Piščanc iz Rihenbergga, Franc Premrl iz Vrhpolja pri Vipavi in Henrik Marcon iz Monfalcona, Kazimir Rovis. — Izmed novih delavcev v vinogradu Gospodovem je samo eden za Istro. Žalostno je zlasti dejstvo, da slov. Istra nima nič naraščaja.

Katoliška društva v Belgradu. Danes je v glavnem mestu naše države SHS 14.000 katoličanov. Ker manjka katoliških duhovnikov, je sklenil frančiškanski red, da si preskrbi primerno stavbišče za samostan. Bog daj, da bi se ta srečna namera mogla uresničiti. V Belgradu obstoje točasno naslednja katol. društva: 1. Društvo za zidanje stolne cerkve. 2. Družba sv. Vincenca. 3. Jugoslovansko akademsko društvo sv. Cirila in Metoda. 4. Društvo katoliških mladen. 5. Združenje katoliških rokodelcev. 6. Cerkevni pevski zbor.

Število duhovnikov se krči. Že zopet je nemila smrt posegla v vrsto duhovnikov ter iztrgala iz nje mladega kaplana borovniškega Janeza Oblaka, ki je bil posvečen l. 1922. — V Gornji Radgoni je pa umrl (po operaciji na slepiču) ondotni župnik Anton Kobek, ki je bil star dobrih 50. Izredno je bil delaven, nadarjen in splošno spoštovan, a nekoliko bolehen; vendar pa nihče ni pričakoval, da bo nekaj dni po slovesnem posvečenju zvonov, ki se je izvršilo 20. junija, odpoklican po plačilo k Bogu. O priliki posvečenja je bil imenovan duhovnim svetnikom. — Novi zvonovi so mu peli pozdrav in v slovo obenem.

Kanonikom mariborskega stolnega kapitlja je imenovan dekan dr. Franc Cukala, župnik v Guštanju.

Napredek. V Belgradu so katoličani začeli zidati nov del župnijske cerkve, ki bo zdaj še enkrat tako velika, kot je bila poprej. — Tudi to je novost, da je začel v Belgradu izhajati cerkven list »Glasnik katol. Cerkve v Beogradu«. V listu so cerkvene novice in poučni članki.

Smrtna kosa. Dne 26. junija je umrl v Domu sv. Antona pri Kamniku zlatomašnik

Mihael Saje, duhovni svetnik in župnik v p. Pokojni je služboval dolgo vrsto let na božjepotni župniji v Štangi. Bil je poln svetega ognja za vse dobro ter ljubezniv in živahen družabnik še v pozni starosti. (Rojen je bil l. 1840. v Prečini.) Gojil je z mladeniško vnemo tudi cerkveno glasbo. R. i. p.! — Ponesrečil se je g. Leopold Amon, župnijski upravitelj v Stoprčah. Ker si je bil vsled prehlajenja v službi že itak nakopal jetiko, ni mogel več kljubovati in je nastopila smrt. Posvečen je bil l. 1917. Pokoj duši! — V celjski bolnišnici je 9. julija umrl pater Metod Misič, vikarij ondotnega kapucinskega samostana. Pokojni je bil rodom Novomeščan, rojen l. 1867. R. i. p.!

Dopisi

V Šmartnem pri Litiji smo obhajali o binokostih 25 letnico dekliške Marijine družbe. Članice so opravile v lepo okrašeni cerkvi najprej duhovne vaje, ki so jih zaključile s skupnim sv. obhajilom in posvetitvijo presvetemu Srcu Jezusovemu. V ponedeljek je semeniški spiritual dr. Ciril Potočnik v lepem govoru proslavil Marijo kot delilko milosti; v popoldanskem govoru je pa pokazal Marijino družbo kot zavetje mladine. Po govoru je univerzitetni profesor dr. Gr. Rožman sprejel 25 novih članic. Iz cerkve je šla domača družba v spremstvu družb iz sosednjih župnij na pokopališče, kjer smo opravili molitve za rajne članice. Po cerkvenem opravilu se je zbrala domača družba in do 150 članic iz osmerih sosednjih župnij v društveni dvorani, kjer so se v lepem redu vrstili pozdravi in deklamacije. Videli smo, da imamo v Marijinih družbah nadarjenih in za vzorno življenje navdušenih deklet. G. dr. Rožman je v svojem govoru na izredno prikupljiv način dokazoval, kako naj članice zlasti z lepim zgledom apostolsko delujejo, kar jim bo povzročilo dovolj pravega notranjega veselja. Zaključili smo slavnost s posvetilno molitvijo. — Pristavimo še nekaj števil. Dne 5. maja 1901 je bil pri nas prvi sprejem v Marijino družbo. Takrat je došlo pod Marijino zastavo 229 deklet. Tekom vseh 25 let je bilo sprejetih 994. Od teh se je poročilo 100, umrlo jih je 42, v samostan jih je šlo 6, prostovoljno ali neprostovoljno jih je odstopilo 556. Sedaj šteje družba z novosprejetimi vred 315 članic; veterank, ki so bile prvič sprejete je v družbi še 66. — Z ljubljensim Sinom blagoslavljal Marija svoj vrtec in vse vrtnarje!

Velika Polana, Prekmurje. Alojzijevo požnost se je vršila letos prvič. Družbeniki

in družbenice so se je udeleževali z veliko vnemo in mnogimi žrtvami v prav obilnem številu. Tudi odrasli niso zaostali. Pridni so bili otroci Marijinega vrtca. — O priliki proščanja smo imeli tridnevno pod vodstvom o. Ladislava, kapucina iz Ptuja. Vsak dan dve pridigi, sv. obhajil 2275. Župnija šteje 2000 duš. Posebno mošk i so se izkazali topot pri obhajilni mizi. V soboto, 12. junija, ko je bilo izpostavljeno presv. Rešnje Telo, je bilo sprejetih v Marijino družbo 30 fantov, 10 deklet. Tako šteje sedaj mladeniška Marijina družba 96, dekliška pa 147 članov. Skoro vsi šolarji pa so v Marijinem vrtcu. — Nabožnih in Mohorjevih knjig smo dobili od raznih krajev širrom Slovenije, še celo iz Avstrije lepo število. Vsem darovnikom naj bogato poplača presv. Srce Jezusovo. Najbolj nas je razveselilo, da nam je za tridnevno poklonil uršulinski samostan v Ljubljani prekrasen, dragocen pluvial, za kar naj bo č. materi prednici Hildegardi Lebar javno izrečena najprisrčnejša zahvala.

Gozd pri Kamniku. Tudi pri nas smo se vzbudile in začele bolj živahno delovati za čast božjo in živeti po Marijinem zgledu. Čeravno nismo imele dolgo časa vodnika, nas je nekaj vendar še naša dobra Mati Marija zvestih ohranila. 13. maja smo obhajale 25 letnico Marijine družbe. Ob tej priliki je bila slovesno blagoslovljena nova zastava. Blagoslov je izvršil p. Ciprijan iz Kamnika. Z lepim govorom je vnel mladino za Marijino družbo, razložil pomen Marijine svetinje in nje moč. Sprejetih je bilo 14 novih članic. Naša Marijina družba je bolj majhna po številu; daj Bog, da bi vsaj te napredovale v vsem dobrem in pridobile še novih. — 24. junija nas je pa zadel hud udarec. Nemila smrt nam je utrgala eno izmed najlepših cvetk: Lucijo Spruk. Lepo vdano je pokojna prenašala svojo bolezen. Spremile smo jo k večnemu počitku in se poslovile z molitvijo in žalostinko.

Črni vrh nad Polhovim Gradcem. Pri nas smo imeli 13. junija 1926 ganljivo slovesnost: Obhajali smo 25 letnico ustanovitve Marijine družbe za fante, dekleta in žene. Zjutraj smo imeli skupno sv. obhajilo. Popoldne smo se zbrali pri bližnji kapelici, od koder smo pod zastavo dekliške Marijine družbe med prepevanjem Marijinih pesmi šli v sprevedu v lepo okrašeno cerkev. Po govoru g. voditelja se je vsa družba posvetila presv. Srcu Jezusovemu. Obenem je bilo sprejetih v Marijino družbo 5 fantov, 16 deklet in 6 žena. — Naj bi ostali vsi zvesti svoji nebeški Materi! Ob sklepu nam je g. voditelj nakratko razložil zgodovino naše družbe.

Knežak. Dekliška Marijina družba si je nabavila krasno novo zastavo, ki stane čez

2400 Lir. Blagoslovil jo je 25. marca svetnik Luka Smolnikar, župnik iz Slavine. Ob razlagi slik — Brezmadežne in sv. Neže — na zastavi je navezal v svojem nagovoru prelepe nauke, ki naj bodo vodilo našim družbenicam. Sprejetih je bilo tudi nekaj kandidatov v kongregacijo. Slavnosti so se udeležile polnoštevilno sosednji Marijini družbi iz Trnovega in Zagorja. Po cerkveni slovesnosti je bil pozdrav gostov, nato dva igrokaza: »Izgubljeni raj« in »Marijina smrt«, ki sta tako ugajala, da je bilo treba nedeljo na to eskrbeti ponovno vprizoritev. Nova zastava — spomin na sveto leto — bi bila blagoslovljena že ob sklepu tridnevni duhovnih vaj, ki jih je vodil Srečko Gregorec, kurat iz Štivanja, toda ker je umrl prav takrat dekan dr. Križišnik v Trnovem, velik dobrotnik naše družbe — smo morali to slovesnost odložiti. Staro zastavo smo prepustile naši fantovski Marijini družbi z željo, da bi kmalu tudi njihova družba tako napredovala kakor je dekliška. Pripomnim še, da se je letos prav posebno izkazal naš časniški odsek, ki je nabral 42 naročnikov »Kat. misijonov«, 110 »Bogoljubov«, 140 »Malih Listov«. Pri posvečevanju družin so s petjem pomagale povzdigniti domačo slovesnost večinoma članice naše Marijine družbe. — Vse za večjo čast Jezusovo in Marijino!

Šmihel pri Novem mestu. Praznik sv. Petra in Pavla je bil za našo dekliško Marijino družbo zelo vesel. 29 deklet je zopet stopilo pod Marijino zastavo in si je izvolilo Marijo za svojo zavetnico in mater. — G. dekanijski voditelj J. Porenta je v slavnostnem govoru v nemal v mladih srcih ljubezen do naše nebeške matere Marije. V marsikaterem očesu je zablestela solza in marsikatero srce je zaplamtelo gorke hvaležnosti do Brezmadežne, ki si je izbrala zopet novih src za svoj prelepi vrt — Marijino družbo. Zal, da se nekatera bližnja dekleta odtegujejo Marijini družbi in s tem zapravijo veliko milost Marijinega posebnega varstva, ki ga tako zelo potrebujejo. — Ta dan smo tudi praznovali obletnico posvečenja presv. Srcu Jezusovemu. Naša velika Marijina družba se je ponovno posvetila Kralju vseh src.

Št. Janž na Dravskem polju. Sporočamo o veselem dogodku: Naša Marijina družba se je 20. junija t. l. slovesno posvetila božjemu Srcu Jezusovemu. Besede, ki nam jih je govoril v tem svečanem trenutku g. voditelj, ostanejo vsem v neizbrisnem spominu. — Naj kraljuje božje Srce nad našo družbo, ki šteje znatno število, 250 članic. Med temi je 29 novink, ki so bile sprejete o binkoštih.

Kostanjevica. Cvetno nedeljo je naša Marijina družba priredila predstavo: »Žalostna Mati božja«. — 5. maja je bilo romanje na Za-

lostno goro pri Mokronogu skupno z Marijino družbo iz št. Jerneja. — 13. junija smo slovesno praznovali obletnico posvetitve Srcu Jezusovemu. Umrli sta v teku enega tedna dve dobri članici: Jožefa Stopar iz Ošterca in Ana Kavčič iz Orehovca. Zadnja — dasi v tujini (Zagrebu) — je ostala vedno zvesta Mariji in domači Marijini družbi, kar je pričalo pogostno dopisovanje s članicami in vsakoletno podpisano posvečenje, ki ga je pošiljala za praznik Brezmadežne. Ljubezen svojima sestrama so pokazale članice s tem, da so se udeležile svete maše zanj, darovale sv. obhajilo in opravile uro molitve. Naj se radujeta pri Mariji! — Prihodnje leto bomo praznovali 25 letnico naše Marijine družbe.

Raznoterosti.

Na naslov cerkvenih pevskih zborov. Naj velja kratko opozorilo enkrat tudi cerkvenim pevcem in pevkam. Z njimi je dostikrat križ, zlasti s takimi, ki se ponašajo s čednimi glasovi. Ako nimajo prave verske vneme, ako niso prožeti cerkvenega, pobožnostnega duha, postanejo zamerljivi, kljubovalni ter radi nagajajo. Še bolj nerodno pa je, če na cerkvenih korih pri mešanih zborih ni vse v redu. Prav tako je žalostno, ako se člani cerkvenih zborov zunaj cerkve ne obnašajo tako, kakor se spodobi tistim, ki so izbrani, da z lepim petjem povečujejo službo božjo. Ako je njih življenje kakorkoli v pohujšanje ter se ne sklada z odličnim poklicem, ne sodijo na cerkveni kor. — Kakor je prav, da pri sv. maši strežejo le pridni in nedolžni fantiči, tako bi bilo želeli, da se v pevskih zborih na cerkvenih korih zbirajo le osebe, ki so neoporečnega in poštenega življenja.

Vzor vsem pa bodi seveda organist in voditelj petja. S svojo potrpežljivostjo, ljubeznivostjo, ki naj jo družbi s primerno resnostjo, s svojo vneto za čast in slavo božjo, s svojo evharistično gorečnostjo naj bo pevovodja zgled svojemu pevskeemu zboru in občini sploh.

Duhovne vaje za gospodinje v župniščih bodo od 18. avg. zvečer do 22. avg. zjutraj — pri čč. uršulinkah v Ljubljani. Prihod točno ob 18tih zvečer. Oskrbnina za vse tri dni bo približno 120 Din. Udeleženske naj se priglasene na naslov: Predstojništvo uršulinskega samostana v Ljubljani.

Od mrtvih vstal... V mestu Aalborg na Danskem je bil umrl neki mož. Smrt je bila samo navidezna. Ko mu je brivec z milom dobro utrl obraz, je »mrtvecu« precejšnja pena zašla v nos, in pri ti priči je začel kihati — v začudenje vseh navzočih. Edina oseba, ki ni bila zadovoljna z vstajenjem, je bila bajne njegova žena.

Dobre knjige

Sveti Alojzij Gonzaga. Zaščitnik krščanske mladine. Za dvestoletnico kanonizacije sestavil dr. J. Debevec. — Dvestoletnica Alojzijevega svetniškega proglašenja bo med drugim tudi pripomogla, da se bo naša mladina temeljiteje seznanila z življenjem odličnega voditelja, ki naj bo današnjemu mlademu svetu ne samo zgled čednosti, marveč tudi vzor kremenite krščanske značajnosti, odločnosti in neustrašenosti. Po domovih slovenske zemlje se že širi od rok do rok toplo in živahno pisana knjižica, ki je izšla iz večšega peresa prof. msgr. dr. J. Debeveca in jo je založilo lastništvo »Glasnika« v Ljubljani. G. pisatelj je porabil najboljše vire, da nam je naslikal angleškega mladeniča Alojzija z vsemi vrlinami, z vsemi boji, z vsemi zmagami. V izbrani slovenščini sestavljena knjižica, ki se čita kar prijetno, bo sadonosno vplivala na vse, ki jo bodo rabili kot duhovno berivo, zlasti pa na naše mladeniče, ki potrebujejo takih idealov, kot je sv. Alojzij.

Zadnjič smo omenjali tudi novo, izvirno delo našega pesnika **Silvin Sardenko**-ta, ki je deloma v pesniški deloma v nevezani besedi proslavil svojega zavetnika Alojzija. Ker je življenjepis, ki ga je sestavil dr. Debevec, izšel prav istodobno, ko je priratelj S. Sardenko (kanonik dr. Merhar) posebno Alojzijevo knjigo (pesmi in študije), je kazalo to novo delo, ki bo brez dvoma imelo ne le odlično mesto v slovenskem slovstvu, marveč bo privlačno vplivalo osobito na dijaštvo, odložiti na početek novega šolskega leta, ko jo bodo naši mladinoljubi katehetje, učiteljstvo in starši priporočili šolski mladini, ter porabljali za razne Alojzijeve slavnosti in prirreditve tekoma Alojzijevega jubilejnega leta. Opozarjamo že zdaj na to odlično novost, ki bo — kakor sta izjavila dva kritika — presenetila po izbrani vsebini, pa tudi po lični in originalni opremi.

Nagrobnice. V 3. izdaji uredil Fr. Marolt. Založila Jugoslovanska knjigarna v Ljubljani, 1926. Ta nova, vsebinsko bogata in oblikovno vprav primerna zbirka obgrobnih pesmi bo vsestransko ustrezala. Nekaj v prejšnjih izdajah manj porabnih popevk je zamenjanih z novimi žalostinkami. Sprejeti sta v knjižico tudi dve ponarodeli obgrobnici »Vigred« in »Spomladi vse se veseli«. Obe sta miloglasni in prijetni za uho, dasi besedilo ni kaj prida za tako resno opravilo kot je pogreb. Koncem zbirke so natisnjeni še odgovori pri pogrebem obredu in psalm »Miserere«. Ni dvoma, da bo knjižica dosegala svoj namen.

Misijska okrožnica sv. očeta Pija XI. (Misijske knjižnice 4. zv.) Izdalo Misijskišče, pošta Domžale. Prevod oskrbel prof. J. Pavlin. Natisnila Zadružna tiskarna v Ljubljani. — O priliki vatiškane misijske razstave je spisal sveti oče Pij XI. pomembno okrožnico, misijsko pismo, ki v njem poudarja misijsko dolžnost vernikov, duhovnikov in škofov, ter priporoča razne naprave za pospeševanje misijstva. Predvsem pa vrhovni poglavar cerkve Kristusove polaga veliko važnost na vzgojo domačih duhovnikov v misijskih deželah. — Knjižica je poučna za vse, osobito pa za prijatelje misijstva; prijatelji misijonov pa moramo biti prav vsi!

Afrinda, zamorska deklica. Prizor iz poganskih krajev v treh slikah. Spisal A. i. p. Družba sv. Petra Klaverja je izdala prav čedno igrico z gorajšnjim naslovom. V igri so seveda samo žen-

ske vloge. Ker imamo takih iger malo in so zlasti Marijine družbe večkrat v zadregi, kje dobiti primerno igro, jim Afrinda prav priporočamo. Navrh bo budila sočutje z žalostno usodo zamorskih poganskih otrok ter vnela v srceih požrtvovalnost za misijone. Na zadnjih dveh straneh (36 in 37) je še »dvočlovor s petjem«: *Bela in črna deklica*, igrice za šolske otroke. Dobi se knjiga pri »Družbi sv. Petra Klaverja«, Ljubljana, Miklošičeva cesta 3. Ks. Meško.

ZAHVALE.

Mar. družbenka se zahvaljuje najsv. Srcema Jez. in Mar., sv. Neži, sv. Mali Tereziji, sv. Germani in s. Benigni za večkratno uslišanje v raznih zadevah, posebno za ozdravljenje neke osebe. — Najsrčneje se zahvaljujem (vsled obljube) presv. Srcu Jezusovemu in Marijinemu ter sv. Antonu za ugodno rešitev v neki pravdni zadevi iz preteklega časa. Ivana Zajc, Žimarice. — Nekdo (?) iz Merna pri Gorici se po dvakratni obljubi zahvaljuje sv. Mali Tereziji za rešitev iz smrtne nevarnosti ob zastrupljenju in še za dvakratno rešitev v boleznih. (Zakaj ne imena?) — M. Ml. izreka zahvalo presv. Srcu Jezusovemu, nebeški Materi Mariji, sv. Ani in sv. Mali Tereziji za večkratno uslišanje. — Ivana Dermelj od Sv. Križa p. L. se zahvaljuje presv. Srcu, Materi božji, sv. Antonu in sv. Mali Tereziji za srečen izid neke sporne zadeve. — Mar. družbenka se zahvaljuje presv. Srcu Jez. in Mar., sv. Jožefu in sv. Mali Tereziji za pomoč v boleznih. — Neka družbenica izreka zahvalo sv. Mali Tereziji, † škofu Slomšku in † škofu Langu za dvakratno pomoč v boleznih. — I. A. se najsrčneje zahvaljuje Mariji M. B. za povoljen izid neke pravde. — Iskrena zahvala presv. Srcu Jez., Materi božji, sv. Jožefu, sv. Antonu in sv. Mali Tereziji, sv. Judu Tad., da sem bila uslišana v časnih zadevah. M. U. — Enako hvalo izreka M. H. presv. Srcu Jez., Mariji Pomagaj, sv. Jožefu, sv. Antonu in sv. Mali Tereziji. — Roza P., družbenka Mar., izreka zahvalo presv. Srcu Jez. in Mar., sv. Mali Tereziji in sv. Antonu Pad. za dvakrat uslišano prošnjo in za ozdravljenje hude želodčne bolezni brez operacije. — Presvetemu Srcu Jezusovemu in Marijinemu, sv. Antonu, sv. Valentinu in sv. Mali Tereziji se za čudovito ozdravljenje zahvaljuje Valentin Fajgelj, Železniki. — F. K. se zahvaljuje sv. Mali Tereziji in sv. Antonu za odvrnjenje dveh nesreč. — I. L. Str. se zahvaljuje sv. Antonu Pad. in sv. Mali Tereziji za večkratno pomoč in rešitev. — Po dolgotrajni bolehavosti se je materi B. obrnilo tako na slabo, da bi bila vsaka zdravniška pomoč najbrže brezuspešna. Prosil sem zaupno presv. Srce J., naj podeli v dokaz Slomskove blaženosti materi zdravje. In res. Boazen je še isti dan izginil. Naj bo izrečena javna (obljubljena) zahvala. Fr. B. Razbor. — Najprisrčnejša zahvala presv. Srcu Jezusovemu, Materi božji, sv. Jožefu, sv. Antonu Pad., sv. Neži in sv. Mali Tereziji za prejeto milost in uslišanje po večkrat opravljeni devetdnevni. — Dve družbenki se srčno zahvaljujeta svoji nebeški Mami in sv. Mali Tereziji za pomoč. — Družina Skebe iz H. nj izreka zahvalo sv. Mali Tereziji za ozdravljenje materine roke. — K. Trošt, Trst, objavlja obljubljeni zahvalo sv. Mali Tereziji in † škofu Slomšku za uslišane prošnje. — Druž. v Trstu J. M. se zahvaljuje sv. Mali Tereziji za bratovo zdravje in za uslišanje v časni zadevi. — Neimenovan v zahvalo za uslišano prošnjo presv. Srcu Jezusovemu 6 Din po Fr. V. H. — V zahvalo Materi milosti, presv. Srcu Jezusovemu, sv. An-

tonu Pad. in sv. očetu Frančišku za ozdravljenje roke J. Z. 4-50 Din. — Urek Ana, Zagreb, se zahvaljuje presv. Srcu Jezusovemu in Mariji v svojem in v imenu nečakinje. Obe v nevarni operaciji na nogi. (Zahvala obljubljena. 20 Din za kruhe sv. Antona.) — A. M. Lendava: Pošiljam dar za

objavljeno prošnjo v »Bogoljubu«. Pristrčna hvala za molitve in prošnje, ki so bile očito uslišane. Ne morem se dovolj zahvaliti in z darovi nadomestiti, ampak kličem: Bog povrni! Priporočam otroka še nadalje božjemu varstvu in priprošnjam, da bi bil obvarovan kužne bolezni.

Odpustki za mesec avgust 1926.

1. Nedelja, prva v mesecu. Udom rožnovenske br. trije p. o.: 1. če v bratovski kapeli molijo po namenu sv. očeta; 2. če so pri mesečni procesiji; 3. če v bratovski cerkvi nekaj časa pobožno molijo pred izpostavljenim sv. R. T. — P. o.: a) udom br. presv. Srca Jez.; b) onim, ki nosijo višnjevi škapulir. — Danes od 12. ure opoldne pa do jutri opolnoči dobe v frančiškanskih ali kapucinskih cerkvah in tudi v onih cerkvah, ki imajo posebno dovoljenje od sv. stolice, vsi verniki porcijunkulski odpustek tolikokrat, kolikorkrat obišejejo cerkev in tam molijo po namenu sv. očeta, in sicer vselej vsaj po šest očenašev, češčenamarij in čast bodi... Odpustki se morajo letos darovati idušam v vicah. Spoved se lahko opravi že teden dni poprej, torej od 25. julija naprej; sv. obhajilo pa se more prejeti ali 1. ali 2. avgusta. Onim, ki hodijo k spovedi vsak teden ali na 14 dni, ali skoro vsak dan k sv. obhajilu, za porcijunkulo ni treba posebej hoditi k spovedi. — Kjer je za porcijunkulski odpustek določena naslednja nedelja, je mogoče ta odpustek pod istimi pogoji zadobiti od sobote 7. avgusta opoldne, do nedelje 8. avgusta opolnoči, le da se mora opraviti spoved in prejeti sv. obhajilo toliko dni pozneje.

4. Sreda, prva v mesecu. Sv. Dominik. P. o.: a) vsem, ki opravi o kake pobožne vaje na čast sv. Jožefu in molijo po namenu sv. očeta; b) istim kakor 12. dan.

5. Četrtek, prvi v mesecu. P. o. udom br. sv. Reš. Tel. v bratovski cerkvi; če te brez velike težave ne morejo obiskati, pa v farni cerkvi.

6. Petek, prvi v mesecu. P. o.: a) vsem, ki prejmejo sv. zakramente, nekoliko premišlujejo dobrotljivost presv. Srca Jez. in molijo po namenu sv. očeta; b) udom br. sv. Rešnj. Telesa kakor včeraj.

7. Sobota, prva v mesecu. Sv. Ka'etan, Bl. Agatangel. P. n.: a) vsem, ki opravijo kake pobožne vaje na čast Brezmadežne, da nekoliko zadoste za njej storjena razžaljenja in mo-

lijo po namenu sv. očeta; b) udom škapulirske br. karmelske M. b.; c) istim kakor 12. dan. — Glede porcijunkulskega odpustka glej prvi dan tega meseca.

12. Četrtek. Sv. Klara. P. o. vsem vernikom v cerkvah treh redov sv. Frančiška; tretjerednikom tudi v farni cerkvi, kjer ni redovne. — Tretjerednikom v. o.

15. Nedelja. Veliki šmaren. P. o.: a) udom br. presv. R. Tel. kakor 5. dan; b) udom br. presv. Srca Jez.; c) udom br. naše ljube Gospe presv. Srca v bratovski cerkvi; d) udom rožnovenske br. v katerikoli cerkvi; e) onim, ki nosijo višnjevi škapulir; f) udom brat. preč. Srca Marijinega; g) udom br. za uboge duše v vicah; h) Marijinim družbam; i) udom družbe krščanskih družin; j) udom škapulirske br. karmelske M. b.; k) istim kakor 12. dan. — Tretjerednikom v. o.

16. Ponedeljek. Sv. Joahim. Sv. Rok. P. o.: a) udom škapulirske brat. karmelske M. b.; b) istim kakor 12. dan.

19. Četrtek. Sv. Ludovik, škof. P. o. istim kakor 12. dan.

22. Nedelja. Marijino sedmero veselje in prečisto Srce. P. o.: a) udom škapulirske br. karmelske Matere b.; b) udom br. presv. R. Telesa kakor 6. dan; c) istim kakor 12. dan. — Tretjerednikom v. o.

24. Torek. Sv. Jernej. P. o. udom, družbe sv. Petra Klaverja, če molijo za razširjanje sv. vere in po namenu sv. očeta.

25. Sreda. Sv. Ludovik, kralj. P. o. istim kakor 12. dan. — Tretjerednikom v. o.

28. Sobota. Sv. Avguštin. P. o. onim, ki nosijo višnjevi škapulir.

29. Nedelja, zadnja v mesecu. Angelska. P. o. vsem, ki trikrat na teden skupno molijo sv. rožni venec. — Kjer se obhaja danes praznik angelov varihov, p. o.: a) udom »Dejanja sv. Detinstva«, če molijo za njega razširjanje; b) udom bratovščine sv. Družine; c) istim kakor 12. dan.

Schichtov

način pranja

Namakaj z „Žensko hvalo“, peri z „Jelenjim milom“!
To ne pokvari perila ter ga popolnoma očisti.

Gazela milo ne razjeda perila, vendar
pa ga napravlja bleščeče belega. ☺

LJUDSKA POSOJILNICA

registrovana zadruga z neomejeno zavezo

V LJUBLJANI

Obreduje hran. vloge po najugodnejši obrestni meri, vezane vloge po dogovoru ter brez vsakega odbitka. Svoje prostore ima tik za frančiškansko cerkvijo, v lastni palači, zidani še pred vojno iz lastnih sredstev. Poleg jamstva, ki ga nudi lastna palača, veleposestvo in drugo lastno premoženje, jamčijo pri Ljudski posojilnici kot zadrugi z neomejenim jamstvom, za vloge vsi člani s svojim premoženjem, ki presega večkratno vrednost vseh vlog.

Hranilne vloge znašajo nad 350 milijonov kron.

Zdravje je največje bogastvo!

JAVNA ZAHVALA.

Laboratorij »Alga«, Sušak 17.

Velemenjeni gospod!

Že skozi dolgo vrsto let sem zavživala vsakovrstna zdravila radi splošne slabosti. Postajala sem z vsakim dnevom slabša in čim sem se nagnila, napadla me je omotica, niti hišnih opravil nisem več mogla opravljati, slasti do jedi nisem imela prav nobene. Opetovano sem obiskavala zdravnike, ki so dognali obče slabokrvnost. Brala sem nato o Vašem izdelku »ENERGIN«, železnato kina-vino, ki sem ga takoj naročila in v redu prejela. Že po prvi steklenici sem začela opazovati, da se mi boljša tek in glej po porabi treh steklenic sem sedaj kakor prerojena, omotice nimam, vršim lahko vsa hišna dela, bledica je izginila, čutim jakost po vsem telesu in izgledam tako dobro, da se mi brat, ki me že nekaj časa ni videl, ni mogel dovolj načuditi. Zahvaljujem se zato Vašemu izbornemu zdravilu »Energin«, železnato-kina-vino, pa mi pošljite še 6 steklenic, ker me mnogi povprašujejo, drugi bodo pa naročili naravnost pri Vas. — Spoštovanjem
Marta Kiršner, Sombor.

Vsak, kdor je malokrven, bled, kdor nima teka, kdor ima slabe živce, naj preizkusi »ENERGIN«-železnato kina-vino, najboljšo zdravilo za slabotno deco.

»ENERGIN«-železnato kina-vino pošilja po pošti »Laboratorij Alga«, Sušak 17 (Hrvatska). 3 velike steklenice s pošto in omotom 128 Din, 6 vel. steklenic s poštaino in omotom za 248 Din in 1 mala brezplačno.

ZLATOROG

terpentinovo milo

Kakovost tega nepre-
kosljivega mila se da
odtehtati samo z
zlatom!

Da se vpelje „Zlatorog“ terpentinovo milo, ta idealna sestava najfinejšega mila z najboljšim terpentinom, v najširše sloje prebivalstva, se vpreša od 1. avg. 1925 v vsaki tisočeri komad tega mila zlatnik po 10 frankov, ki se šele pri uporabi prikaže srečnemu najditelju.

Mnogo zlatnikov se je dosedaj že našlo.

Prepričajte se tudi Vi o neprekosljivi kakovosti tega „zlatega mila“, katero se vporablja radi svoje miline in prijetnega osvežujočega vonja tudi mnogo kot toaletno milo. Mogoče, da ste tudi Vi tako srečni, da najdete zlatnik!